

עֲזָרִי מֵעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת בְּחֻקֹּתַי

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תִּשּׁוּב.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֻלְק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בִּישׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֻבֵּר וּרְמ"א מִחֻלְק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפּוּרֵי הַזֹּהַר, סְפּוּרֵים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מְכֹל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזַכֵּה הַרְבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ח. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וַיְרַאֲת שְׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מִקְדָּשִׁת וְצַדִּיקָת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָר, וְלִהְתְּקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיעַ"א.

וּצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹבֵב"א

תְּשִׁירֵי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

מקראי אור - סדר ועימוד

052-7615936

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ד ..... זכּוּתָא דְּבַר יוֹחַאי
- ה ..... אור הזֶהר המְחַלֵּק
- ז ..... הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשָּׁה)
- ט ..... שְׁלַחַן עָרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וּרְמ"א
- יא ..... שַׁבַּת בּוֹ תָּשׁוּב
- יט ..... זֶהר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וְיָמִים טוֹבִים
- יז ..... מַדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?
- יט ..... "לּוֹקְסוּס - עַד מַתִּי אֶתָּה מְכַלָּה מְמוֹנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל"
- כא ..... הַשַּׁבַּת בִּישְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָה
- כג ..... סַפּוּרֵי הַזֶּהר
- כז ..... בְּדַרְכֵי הַזֶּהר
- כט ..... מִזְכָּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָה
- לא ..... אֲגָרוֹת הַזֶּהר

זְכוּתַא דְּבַר יוֹחַאי

ועוד ידוע, ששנה אחת בימי הרה"ק ר' ברוך ממעון יבון' זיעוכי"א, הנה קטרוג גדול על בני ישראל, ולא הצליחו צדיקי הדורות לבטל את הקטרוג, עד שאמר ר' ברוך, שהזכות שעושים בני ישראל סעודה בעת סיום מסכת, ומזמינים את חבריהם, צריך לבטל את הגזרה - וכך הנה.

ובשו"ת אגרות משה (אורח חיים חלק א סימן קנו) גם כן מאריך לבאר, שכל סיום ספר שהוא, וכן כל מצוה המתמשכת זמן רב, ובפרט מצוה שנעשתה בחבורה, יש לה דין של סעודת מצוה. וז"ל: "בדבר אם יש להחשיב סעודת מצוה לפטור הבכורים מהתענית ערב פסח, ולאכל בשר מראש חודש אב עד התענית. גם כשמסיימן בחבורה שלומדים מקרא בעיון, והרב דורש לפניהם מדרשות חז"ל על הפסוקים, שדעת כתר"ר שגם זה נחשב סעודת מצוה כסיום מסכת". "אבל מכל-מקום נראה לעניות דעתי שהדין אמת, דאף למוד בעיון הספרים של תורה שבכתב, נמי יש להחשיב הסיום סעודת מצוה, דהא מצינו דלאו דוקא סיום מסכת ללמד, אלא כל מצוה שנמשכה משך זמן, נמי יש שמחה בסיומה, כדאיתא ברשב"ם ב"בא בתרא (דף קכ"א) בטעם רבה ורב יוסף דיום טוב של חמשה עשר באב הוא משום שפוסקין בו מלכרות עצים למערכה, לפי שבאותו יום היו משלימין מצוה גדולה כזאת", "אבל על כל פנים יש ללמד מזה, שיש לעשות שמחה לגמר כל מצוה, ולכן באנשים מיחידים שעושין מצוה משך זמן, יש להן לעשות סעודה לשמחתם, כי שמחה אחרת כמו לעשות את היום ליום טוב לא שייך ביחידים, אבל סעודה הא מצינו שעושין יחידים לגמר מצותם בסיום מסכת, וכמו כן הוא לגמר מצוה אחרת, מאחר שחזינן שיש לעשות שמחה בגמר כל מצוה". עד כאן.

ועין בהגר"א (יר"ד סוף סי' רמ"ו ס"ק ע"ו), שהוכיח מהרשב"ם לזה שבסיום מסכת צריך לשמוח ונקראת סעודת מצוה. ומפרש בני"י (ב"ב שם קכ"א) סתם בכל מצוה שכשהשלימה עושין שמחה ומשתה יום טוב, עיי"ש. ואם כן נדאי יש ללמד מזה, שגם למוד מקרא בחבורה שנמשך איזה זמן שלא גרע מכל מצוה שיש לעשות שמחה ומשתה, והיא נחשבת סעודת מצוה כשגומרין איזה ספר כשלמדו בעיון. אבל פשוט, שהוא רק כשלמדו כפי פרוש אמת, שהוא כאחד מפרושי רבותינו הראשונים, ולא בפרושים מאנשים דעלמא שרבין בדואים ואינם אמת, והרבה יש גם כעין מגלה פנים בתורה שלא כהלכה. ידידו, משה פיינשטיין.

המשך יבא

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

ספר הזהר פֶּרַש הַדְרָכִים יִסְקַל הַמְסֵלָה יִכְנִיס אֶהְבֶּה וְיִרְאֶה בְּלִבּוֹ שֶׁל אָדָם
לְמַדְנוּ יְדִרְיִכְנוּ בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְהִבְיָא אוֹתְנּוּ אֶל הַמְנוּחָה וְאֶל הַנְּחִלָּה
וּמִי לָנוּ גְדוֹל מֵהַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה סֵפֶר הַזְהָר יִפְרֹשׁ הַדְרָכִים יִסְקַל הַמְסֵלָה יִכְנִיס
אֶהְבֶּה וְיִרְאֶה בְּלִבּוֹ שֶׁל אָדָם יְלַמְדְנוּ יְדִרְיִכְנוּ בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְהִבְיָא אוֹתְנּוּ אֶל
הַמְנוּחָה וְאֶל הַנְּחִלָּה. (הקדמת המוציא לאור זהר דפוס מנטובה)

רבי שמעון בר יוחאי וסתרי תורה הוא בחינת התעוררות השנה
רבי שמעון בר יוחאי הוא בחינת התעוררות השנה, כי מבאר בדברי רבינו
זכרוננו לברכה שרבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד) עיר וקדיש מן שמיא נחת,
שהוא ראשי תבות שמעון, עיר וקדיש דיקא בחינת התעוררות השנה, כי עיר
הוא הפך השנה.

ועל כן הוא גלה ביותר כל רזין דאורייתא וסתרי תורה פי ליה יהבי רשותא, כי
סתרי תורה הם בבחינת התעוררות השנה, כי פשטי אורייתא הם בחינת שנה,
וסתרי אורייתא הם בחינת התעוררות השנה שנתגלו על ידי רבי שמעון בר
יוחאי שהוא עיר וקדיש, עיר דיקא, הפך השנה.

וימחמת שרשב"י הנה בבחינת התעוררות השנה, בחינת אור הפנים, על כן התפאר
באידרא (זהר נשא קלב): דהא חמינא דאנפאי נהירין וכי, בחינת אור הפנים.
(ספר לקוטי הלכות גזיקין הלכה ג)

מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלוי הנה לזמן קצוב
דע כי גזרה חכמתו יתברך שחבור ספר הזהר לא יתפרסם ולא יתגלה אלא
בדורו של רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום ועל ידו ונגזרה גזרה בפמליא של
מעלה שלאחר דורו של הרבי שמעון בן יוחאי ורבי אלעזר בנו לא יתעסקו
בזאת החכמה בפרסום עד הדור האחרון דורו של משיח בן דוד והכי איתא
בתקונים בהרבה מקומות שאלו הסודות לא יתגלו עד דרא דיייתי מלכא משיחא
ובמקום אחר אומר ובזכות האי חבורא יתגלי מלכא משיחא רוצה לומר בדור
האחרון בשביל המתעסקים בחבור הזהר יתגלי מלכא משיחא ומצאתי כתוב

כי מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלוי היא לזמן קצוב עד תשלום שנת ה' ר"ן ומשם ואילך יקרא דרא בתראה והתרה הגזרה והרשות נתונה להתעסק בספר הזהר ומשנת הש' ליצירה מצוה מן המבחר שיתעסקו ברבים גדולים וקטנים כדאיתא ברעיא מהימנא ואחר שבזכות זה עתיד לבוא מלך המשיח ולא בזכות אחר ואין ראוי להתרשל. (אור החמה בהקדמה)

על ידי עסק ישראל בסודות התורה יבוא משיח צדקנו על ידי עסק ישראל בסודות התורה יבוא משיח צדקנו במהרה בימינו אמן כמבאר בזהר הקדוש וסימן לדבר: "סוד" במלוי 'סמ"ך וא"ו דל"ת' גימטריא 'משיח ב"ן יוס"ף' במקונו, שאף משיח בן יוסף יחיה ויתקיים על ידי זכות למוד רזין דאורייתא.

ללמד בכל יום זהר להשביע נפשו בשבע שמחות את פניו סדר הלמוד ללמד בכל יום גמרא ומשניות וזהר להשביע נפשו בשבע שמחות את פניו. (נתיב מצוותיה שביל התורה א' ל"ב)

הלומד הזהר פניו מזהירים - תבת זהר גימטריא האין סוף ברוך הוא הלומד הזהר פניו מזהירים, וזהו הטעם למה נקרא ספר הזהר וכו' ואדוני אבי זכרונו לחיי העולם הבא, בריש פרשת בראשית כתב, דקראו ספר הזהר רמז למלין עלאין כי תבת זהר גימטריא האין סוף ברוך הוא. (המוציא לאור זהר דפוס ליוורנו)

אספרה אל חק הויה אמר אלי בני אתה דתבת חק ראשי תבות ח'כמת ק'בלה כלומר הלומד חכמת הקבלה נעשה בן להקדוש ברוך הוא הלומד הזהר שהיא חכמת הקבלה נעשה בן להקדוש ברוך הוא. ובזה פרש אדוני אבי זכרונו לחיי העולם הבא בספר אמן על התהלים בשם ה"ה מורנו הרב רבי א"ן זכרונו לברכה שזה שאמר הפתוב אספרה אל חק הויה אמר אלי בני אתה דתבת חק ראשי תבות ח'כמת ק'בלה כלומר הלומד חכמת הקבלה אי נעשה בן להקדוש ברוך הוא וזה שאמר הויה אמר אלי בני אתה עד פאן דבריו. ובהרצותי הדברים לפני מי שגדול, הלא הוא החו"ש הדו"ט מורינו הרב מרדכי סמאגא נר"ו הוסיף על זה דלכה אמר הפסוק בלשון אספרה דאפלו ספור בעלמא כמו שמבאר לעיל אפלו שאינו מבין אפלו הכי נעשה בן להקדוש ברוך הוא, והוא נכון שפרש. (המוציא לאור זהר דפוס ליוורנו)

הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמְּשֻׁב)

יחיא שניאור

כת"ר י"ד מנ"א תשמ"ג לפ"ק

לך נא ראה ח"ש המזכה את הרבים אין כמותו אשרי יולדתו, מרא דאתרא וריש מתיבתא הרה"ג מו"מ הדיין המעניין, בקי בכל ענין, כמוהר"ר שלום יודא גראס שליט"א, ד"ש לכם הסובבים הודו קירין וגבול שם הוא השים.

כמ"כ קיבלתי בשמחה וברצון הספר היקר הכולל חמשה בתי אבות, ואלה מוסיף על הראשונים מה הראשונים מסיני וכו' כולם ישנים ונכוחים למבין לזכות את הרבים בלי שום פנייה מרה חלילה, אשריך... אמריך... לעוה"ב שתחכה ונזכה כולנו יחד לראות פני מ"צ ב"ב ובבנין ביקות'... בחותם בהוקרה רבה ובכבוד רב חזור וניעור.

יחיא שניאור

רב שכונת מורשה, ירושלים

יהודא אריה שזוארץ

ג' פ' האזינו כ"ח אלול תשמ"ג

לכבוד הרב הגאון הגדול מזכה הרבים בספריו הנפלאים, מעורר ישנים ומקיץ נרדמים, ידיו רב לו לגלות נסתרים בכשרות המאכלים, לסקל הדרכים ולהרים מכשולים מהלכי תמימים ה"ה הרב הגדול מוהר"ר רש"י גרוס שליט"א, אייר נרו ויזרח לעולמים.

הופיע לנגד עינינו טור בהיר ספריו דמר יקרים מפנינים וגם כמה קונטרסים (ספר אנציקלופדיה לכשרות ה' חלקים וס' אפיית המצות השלם וקונ' ונאמר אמן - יצחק לשוח וכן מדריך לעניית אמן ח"ב) וכן הגיע לכולל אברכים בפ"ה ק"ק (ס' אנציקלופדיה הנ"ל) ואין לקטן כמוני לבוא להלל השמש בגבורתו מכ"ש במקום שכבר עמדו וברכו רבותינו גדולי הדור שליט"א, וכל הספרים הנ"ל ראיתי בהם ידיעות נחוצות מאוד לכל אחד ואחד מישראל ואשרי חלקו שזכה לזה.

והנני בזה לקיים רצונו בזיכוי הרבים והריני מוסר את הספרים וקונטרסים הנ"ל לבתי המדרש ובתי הכנסת דפה ק"ק שיהנו רבים ויתעוררו בתיקון הדת, וזכות הרבים תלוי בו.

ולענ"ד כי היא מהמכשולים הגדולים ביותר בימינו, ואין הציבור בקי בבדיקה, ואפילו היותר חרדים. (ודוגמא אחת ענין ה"ארביס" שאוכלים בשמחת שלום זכר, וידוע שצריך בדיקה והרבה "בודקים" אותם ומוציאים כל שחור ושינוי מראה וכו' ואינם יודעים בכלל מה לחפש, והוא שכל גרעין שיש עליו נקודה לבנה קטנה ביותר בוודאי יש בפנים

תולעת, וזה בדוק ומנוסה. ואפילו כשפותחים אותו קשה מאוד לראות התולעת שהוא ממש בצד הארביס, אל הנקודה הלבנה היא סימן מובהק וצריך לפרסם הדבר). וכת"ה שליט"א כבר הדפיס כמה דפים מס' שימושה של תורה מהרב פלדמן ז"ל בענין זה. ובזמן האחרון יצא לאור בירושלים עיה"ק ס' "מדריך להלכות תולעים" ע"י הרה"ג יואל שוורץ ויצחק ברנט משיבת דבר ירושלים, ודבר גדול עשו בזה. גם ידוע לי על שנים שעוסקים במיוחד במקצוע זה הרה"ג ר' אליהו פאלק שליט"א מק"ק גייטסהעד באנגליה, מח"ס מחזה אליהו, שכבר לפני שנים רבות ראיתי אצלו כת"י מפורט בענין בדיקת תולעים ועדיין לא הוציאו לאור, וכן מר ארי' לבקוביץ מק"ק בני ברק, מח"ס "שביעית ושמינית למעשה" ששמעתי ממנו שיעור הדרכה בבדיקת תולעים אבל גם לא הוציא ידיעות אלו בכתב ובדפוס, וחבל, כי יש בזה זיכוי גדול לרבים.

ואחתום בברכה מעומק הלב שיזכה כ"ת שליט"א להמשיך בפעליו הכבירים בחיזוק הדת, ויכתב ויחתם בספרן של צדיקים גמורים לאלחטו"ש.

כעתירת

הרב יהודא אריה שווארק

רב דק"ק חזון יחזקאל - מרכז אלומה

ש. ב. ליפשיץ

בס"ד, י"א אלול תשמ"ג

למעכת"ר האי גברא רבה ויקירא כביר המעש להרבצת תורה וזיכוי הרבים, הגה"צ מו"ה ר' שלום יהודה גראס שליט"א, רב דק"ק מגן שאול ור"מ ישיבת בית ישעי', ברוקלין נ"י.

אחדשה"ט ביקר רב,

הננו בזה להביע יקר שבח ותפארת למעכת"ר שליט"א על אשר זיכנו בחיבורו המרהיב - העוסק בענינים נעלים בהלכה למעשה.

ספרי מעכת"ר שליט"א משמשים לעזר רב לכל יושב על מדין ולמורי הוראות בישראל ועלה ביד מעכת"ר שליט"א לבאר ענינים שונים באופן בהיר ביותר.

ברכתנו הנאמנה למעכת"ר כי יזכה להוסיף ולהוציא אורה מפירותיו המתוקים ויזכה להגדיל תורה ולהאדירה לשם ולתהילה.

בפרוס השנה החדשה הבעל"ט הנני לברך את מעכת"ר שליט"א וכל הנלווים אליו בברכת השנים הטובות לברכה. ימלא השי"ת כל משאלות ליבכם לטובה.

בברכת כוח"ט, וביקרא דאורייתא

הרב ש. ב. ליפשיץ

רב שכונת הלל, רמת גן

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פְּרֻשַׁת בְּחֻקְתֵי

סימן שט - טלטול על ידי דבר אחר אם מותר בשבת, ובו ה' סעיפים

א. נוטל אדם את בנו והאבן בידו ולא חשיב מטלטל לאבן והוא שיש לו געגועין (פירוש שיש לו עצבון כשאינו עם אביו) עליו שאם לא יטלנו יחלה אבל אם אין לו געגועין עליו לא ואפילו כשיש לו געגועין עליו לא התיירו אלא באבן אבל אם דינר בידו ואפילו לאחוזו התינוק בידו והוא מהלך ברגליו אסור דחיישינן דילמא נפיל ואתי אבוה לאתוויי ויש אומרים שלא אסרו אלא כשהוא נושא התינוק עם דינר בידו אבל לאחוזו התינוק בידו אף על פי שדינר ביד התינוק אין בכך כלום:

ב. כלכלה שהיתה נקובה וסתמה באבן מותר לטלטלה שהרי נעשה כדופנה וכן דלעת שתולין בה אבן כדי להכבידה למלאות בה מים אם הוא קשור יפה שאינו נופל מותר למלאות בה שהוא כמו הדלעת עצמה שהוא בטל אגבה ואם לאו אסור:

ג. כלכלה מלאה פירות ואבן בתוכה אם הם פירות רטובים כגון תאנים וענבים יטול אותה כמו שהיא שאם ינער הפירות מתוכה יפסדו אבל אם הם פירות שאינם נפסדים ינערם וינער גם האבן עמהם ולא יטלנה עמהם והני מילי כשאינו צריך אלא לפירות או לכלכלה אבל אם היה צריך למקום הכלכלה מטלטלה כמות שהיא:

ד. שכח אבן על פי חבית או מעות על הכר מטה חבית על צדה והאבן נופלת ומנער הכר והמעות נופלים ואם היתה החבית בין החביות בענין שאינו יכול להטות אותה במקומה יכול להגביהה כמו שהיא עם האבן למקום אחר להטותה שם כדי שיפול מעליה ואם הניחם עליהם מדעתו על דעת שישארו שם בכניסת השבת אסור להטות ולנער ויש אומרים דאפילו הניחם שם על דעת שישארו שם בכניסת השבת כדי שיטלם בשבת מותר להטות ולנער בשבת ולא אסרו אלא במניחם על דעת שישארו שם כל

המשך סימן שח - דברים המותרים והאסורים לטלטל בשבת

מ. כל בהמה חיה ועוף מדדים אותם בחצר דהיינו שאוחזו בצוארם ובצדדים ומוליכן אם צריכין הבעלי חיים לכך ובלבד שלא יגביהם בענין שיעקרו רגליהם מן הארץ דמוקצין הם ואסור לטלטלו חוץ מתרנגולת שאין מדיין אותה מפני שמגבהת עצמה מן הארץ ונמצא זה מטלטל אבל דוחים אותה מאחוריה בידים כדי שתכנס:

מא. האשה מדדה את בנה אפילו ברשות הרבים ובלבד שלא תגררהו אלא יהא מגביה רגלו אחת ויניח השניה על הארץ וישען עליה עד שיחזור ויניח רגלו שהגביה שנמצא לעולם הוא נשען על רגלו האחת:

מב. דבר שהוא מוקצה מותר ליגע בו ובלבד שלא יהא מנענע אפילו מקצתו (וכבר נתבאר סעיף ג')

מג. מותר לטלטל מוקצה על ידי נפיחה (וכבר נתבאר ריש סימן זה):

מד. כלי שנתרועע לא יטלו ממנו חרס לכסות בו או לסמוך בו:

מה. אסור לשחוק בשבת ויום טוב בכדור. הגה: ויש מתירין ונהגו להקל (תוספות פרק קמא דביצה):

מו. אסור לשאת תחת אציליו זרע התולעים שעושים המשי מפני שאסור בטלטול ועוד שהוא מוליד בחומו:

מז. יש אוסרים לטלטל בגד שעטנז ויש מתירים:

מח. מותר לטלטל מניפה בשבת להבריח הזבובים:

מט. מכבדות שמכבדים בהם הקרקע מותר לטלטלם:

נ. הרשב"א מתיר לטלטל האצטרלו"ב בשבת וכן ספרי החכמות ולדעת הרמב"ם יש להסתפק בדבר:

נא. מה שמורה על השעות שקורין רילו"ז בין שהוא של חול בין שהוא של מין אחר יש להסתפק אם מותר לטלטלו (וכבר פשט המנהג לאסור):

נב. מוקצה לעשירים הוי מוקצה ואפילו עניים אין מטלטלין:

השבת. הגה: ואז אפילו ניטל האיסור משם אסור לטלטל הכלי דמאחר שנעשה בסיס לדבר האסור למקצת השבת אסור כל השבת כולה וכן בכל מוקצה וכן איתא לקמן סימן ש"י. אם אדם הניח דבר מוקצה על של חבירו לא אמרינן דנעשה בסיס לדבר האסור דאין אדם אוסר של חבירו שלא מדעתו (אור זרוע):

ה. הא דלא שרי אלא להטות ולנער דוקא בצריך לגוף החבית והכר אבל אם צריך למקום החבית והכר ולא הספיק לו ההטייה והניעור יכול לטלטלם עם האבן ועם המעות שעליהם לפנות מקומם. (וכן הוא לקמן סימן ש"ח):

סימן שי - דיני מוקצה בשבת, ובו ט' סעיפים

א. עץ שתולין בו דגים אף על פי שהוא מאוס מותר לטלטלו דקיימא לן במוקצה מחמת מיאוס כרבי שמעון דשרי:

ב. אין שום אוכל תלוש הראוי לאכילה מוקצה לשבת דתמרים ושקדים ושאר פירות העומדים לסחורה מותר לאכול מהם בשבת ואפילו חטים שזרעם בקרקע ועדיין לא השרישו וכיצים שתחת התרנגולת מותר לטלטלן וכן תמרים הלקוטים קודם בישולן וכונסין אותם בסלים והם מתבשלים מאליהן מותר לאכול מהם קודם בישולן אבל גרוגרות וצמוקים שמניחים אותם במוקצה ליבשן אסורין בשבת משום מוקצה שהן מסריחות קודם שיתיבשו דכיון שידוע שיסריחו הסיח דעתו מהם וכיון דאיכא תרתי דחינהו בידיים ולא חזו הוי מוקצה. הגה: יש אומרים דאין הכנה שייך בשל אינו יהודי ואפילו גרוגרות וצמוקים שבידו מותרים (כל בו סימן ל"ה וכן משמע בהר"ן סוף פרק כ"ב וירושלמי):

ספר

מזכי הרבים כהלכתה

חלק א

הוא מדריך ומורה דרך למזכי הרבים להרבות כבוד שמים

תוכן הספר ומהותו:

- גודל החובה על כל אחד ואחד מישראל לזכות הרבים ולאחב את השי"ת על הבריות כדרכי אבה"ק ז"ל.
- חובת האדם להקדיש מזמנו למען זיכוי הרבים, גודל תשלום התמורה בזמן על זה, ושאר זכויות.
- מעלת מזכה הרבים על ידי חיבור ספרים בהדרכת העם בתורה ובהלכה.
- המעלות הנשגבות שזוכים על ידי השפעה על הוולת בהשבת לב בנים לאביהם שבשמים.
- השכר הגדול שזוכים על ידי כך בזה, וביותר בבא.
- המדריות הגדולות והנפלאות שמגיע אליהם המזכה הרבים כהלכה.
- דרכי פרנסי ומנהיגי הציבור בהנהגת הציבור אין יהיו, שזכרם ועונשם.
- ליקוט גדול ונפלא מאוד מש"ס בבלי וירושלמי, תנ"כ, ספרי ספרא, מדרשים, ליקוט וזוה"ק, ראשונים ואחרונים, רמב"ם, שו"ע ופוסקים, וספרי שי"ת, מפרשי התורה, ספרי יראים ומסורי חסידות ועוד.

הספר הזה יצא לאור לראשונה בתוך ספר שער ועונש (כרך ג' וד')

ב-25000 עותקים, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומיעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזרה י"ת יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעייין בספר לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את הוולת לתשובה, ולבבו יבין ושב ורפא לו, ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבים.

ועתה יוצא לאור מחדש בהוצאה שלישית ט"ו בשבט תשע"א
בית שמש תובב"א

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שִׁכְרָ וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

מובא בזהר (ויחי דף ר"ז ע"ב), וזה לשונו:

אמר ר' יוסי^{ע"ש}, כד ההוא בר נש אתקריבו יומוי, תלתין יומין מכריזי עילוי בעלמא, ואפילו צפרי שמיא מכריזין עלוי, ואי זכאה הוא תלתין יומין מכריזין עלוי בין צדיקא בגינתא דעדן.

תנא כל אינון^פ תלתין יומין נשמתיה נפקת מניה בכל ליליא וסלקת וחמאת דוכתה בההוא עלמא, וההוא בר נש לא ידע ולא אשגח ולא שליט בנשמתיה כל אינון תלתין יומין כמה דהוה בקדמיתא, דכתיב (קהלת ה. ח) אין אדם שליט ברוח לכלא את הרוח וגו'. אמר ר' יהודה, מכד שראן (מתחילין) אינון תלתין יומין, צלמא דבר נש אתחשך, ודיוקנא דאתחזי בארעא אתמנעת, עד כאן לשונו.

עוד מובא (שם דף רכ"ז ע"א) וזה לשונו: רבי חזקיה פתח^{פא} ואמר, (בראשית טו, יב) ויהי השמש לבא ותרדמה נפלה על אברם וגו', האי קרא אוקמוה, אבל דא יומא דדינא קשיא דאפקי ליה לבר נש מהאי עלמא. דתניא, (ההוא יומא) זמנא דמטא דבר נש נפיק מהאי עלמא, ההוא (יומא) זמנא יומא דדינא רבא, דאתחשך שמשא מן סיהרא, כמה דכתיב (קהלת יב, ב) עד אשר לא תחשך השמש, דא נשמתא קדישא דאתמנעת מבר נש תלתין יומין עד לא יפוק מעלמא, (והא חזא) וחמא דצולמא דאתמנעת מניה ולא אתחזי.

הערות

ע"פ. עיין סדר הדורות ה' "של"ב.

פ. מה מכריזין עליו בעולם שלושים יום לפני מיתתו: אמר ר' יוסי וכו'. כשקרבו ימיו של אדם למות, מכריזים עליו בעולם שלשים יום, שהגיע זמנו למות, ואפילו עוף השמים מכריזים עליו, ואם צדיק הוא, מכריזים עליו שלשים יום בין הצדיקים בגן עדן.

פא. ל' יום לפני צאת הנשמה עולה ורואה מקומה בעולם העליון וצלמו של האדם נחשך: תנא כל אינון וכו'. למדנו, כל אלו שלשים יום, יוצאת הנשמה ממנו

ואמר רבי יהודה^פ, ואפילו כל זמנא דנפיל איניש בבי מרעיה ולא יכיל לצלאה, נשמתא אתעברת וסלקא מניה, וכדין לא נהיר רוחא לנפשא עד דדיינין דיניה דבר נש, ואי דיינין ליה לבר נש לטב כדין נשמתא אהדרת לאתרה ונהירא לכלא, עד כאן לשוננו.

ועוד מובא (שם דף ר"ח ע"ב), וזה לשוננו:

תנא, בההוא^פ יומא תקיפא ודחילו דבר נש כד מטי זמניה לאסתלקא מעלמא, ארבע סטרין דעלמא קיימיין בדינא תקיפא, ומתערין דינין מארבע סטרי עלמא, וארבע קשורין נצאן וקטטותא אשתכח בנייהו ובעיין לאתפרשא כל חד לסטרוי (ארבע יסודות הגוף המקושרים בו יחד הם מתקוטטים

מלהיות יחד, כי בא זמנם להתפרד ולכן קטטה ביניהם, דרך אמת).

ברוזא נפיק^פ ומכרזא בההוא עלמא ואשתמע במאתן ושבעין עלמין, אי זכאה הוא כלהו עלמין חדאן לקדמותיה, ואי לאו ווי לההוא בר נש ולחולקיה.

הערות

בכל לילה, ועולה ורואה מקומה בעולם ההוא, ואותו אדם אינו יודע מזה, ואינו משגיח, ואינו שולט בנשמתו כל אלו שלשים יום כמו בתחילה, שכתוב, אין אדם שליט ברוח לכלא וגו'. אמר רבי יהודה, מכשמתחילים אלו שלשים יום, צלמו של אדם נחשך, והצורה של הצלם, הנראית בארץ נמנעת מלהראות.

פב. סוד יום הדין הקשה המוציא את האדם מעולם הזה: [פירוש הסולם - מאמר ויהי השמש לבא:] רבי חזקיה פתח וכו'. רבי חזקיה פתח ואמר, ויהי השמש לבא ותרדמה נפלה וגו', מקרא זה בארוהו, אבל זה סוד יום הדין הקשה המוציא את האדם מעולם הזה. כי למדנו, כשהגיע הזמן שהאדם יוצא מעולם הזה, זמן ההוא הוא יום הדין הגדול, שנחשך השמש מלהאיר אל הלבנה, כמו שכתוב, עד אשר לא תחשך השמש, זה נשמה הקדושה שנמנעת מן האדם שלשים יום מטרם שיצא מן העולם, ורואה שהצלם נמנע ממנו ואינו נראה.

פג. יום קודם שמת הכל מכריזים עליו שימות, ואפילו עוף השמים: מאי טעמא אתמנעת וכו'. שואל מהו הטעם, שהצלם חלף ממנו. ומשיב, משום שהנשמה הקדושה נסתלקה ועברה ממנו ואינה נראה, שאל תאמר, כשהאדם מת ונחלש נעברה ממנו הנשמה, אלא כשהוא בחייו, בכל כחו, נעברה ממנו הנשמה. ואינה מאירה אל הרוח, והרוח אינו מאיר אל הנפש, אז נעבר ממנו הצלם, ואינו מאיר לו. מיום ההוא והלאה, הכל מכריזים עליו שימות, ואפילו עוף השמים. מה הטעם, משום שהנשמה נסתלקה ממנו, והרוח אינו מאיר אל הנפש, אז הנפש נחלשת, ואכילה וכל תאות הגוף מסתלקות ועוברות ממנו.

פד. ואמר ר' יהודה וכו'. ואר"י, ואפילו כל זמן שאדם נופל למשכב, ואינו יכול להתפלל, הנשמה נעברה ונסתלקה ממנו, ואז אין הרוח מאיר לנפש, עד שדנים דינו

תנא בההוא^א זמנא דכרוזא כריז, כדין נפק חד שלהובא מסטר צפון, ואזלא ואתוקד בנהר דינור, ומתפרשא לארבע סטרי עלמא, ואוקיד נשמתהון דחייביא.

ונפק ההוא^א שלהובא וסלקא ונחתא בעלמא וכו'.

אוף הכא^ב בשעתא דדינא דבר נש יתער, שארי וקרי ליה ולית דידע ליד בר ההוא בר נש דשכיב, דתנינן, בשעתא דבר נש שכיב ודינא שריא עליה לנפקא מהאי עלמא, אתוסף רוחא עלאה ביה מה דלא הוה ביומוי, וכיון דשריא עלוי ואתדבק ביה, חמי מה דלא זכה ביומוי, משום דאתוסף ביה ההוא רוחא, וכדפ^ט אתוסף ביה וחמא, כדין נפק מהאי עלמא, הדא

הערות

של האדם. ואם דנים אותו לטוב, אז חוזרת הנשמה למקומה ומאירה לכל, דהיינו לרוח ולנפש, וזהו בזמן שהדבר תלוי בדין. ובזמן שאין הדבר תלוי בדין, כי כבר נחרץ דינו למות, הנה שלשים יום מקדמת הנשמה לכלם ומסתלקת, והצלם נעבר ממנו. פה. הארבע יסודות של האדם, שהם אש רוח מים ועפר, נצים, ורוצים להפרד כל אחד אל הצד שלו: תנא בההוא יומא וכו'. למדנו, ביום הקשה והנורא ההוא, כשהגיע זמנו של האדם להסתלק מן העולם, ארבע רוחות העולם שהן חו"ג תו"מ, נמצאים בדין הקשה, לשפוט העולם, ומתעוררים דינים מארבע רוחות העולם, וארבע יסודות של האדם, שהם אש רוח מים ועפר, הקשורים זה בזה, נצים, ומריבה נמצאת בהם, ורוצים להפרד כל אחד אל הצד שלו: יסוד האש שבאדם אל יסוד האש הכללי של העולם, ויסוד המים שבאדם אל יסוד המים של העולם וכו', ויסוד העפר שבאדם אל יסוד המים של העולם וכו', ויסוד העפר שבאדם אל יסוד העפר שבעולם. כי כן נפרדים ד' יסודות של האדם עם מיתתו.

פ. הכרוז מכריז ונשמע במאתים ושבעים עולמות, אם הוא צדיק, כל העולמות שמחים לקראתו: כרוזא נפיק וכו'. הכרוז, שה"ס הארץ החכמה, מזווג השמאל יוצא ומכריז בעולם העליון, שהיא תבונה, ונשמע במאתים ושבעים עולמות. דהיינו מחזה ולמטה ששם ב' ספירות נו"ה, שהם מאתים וב' שלישי ת"ת שהם ע'. אם צדיק הוא, כל העולמות שמחים לקראתו, היינו אם זכי, הא טוב, ואם אינו צדיק, אוי לו לאדם ההוא ולחלקו. היינו אם לא זכי, הא רע, (כנ"ל בהקסה"ז אות י"א).

פז. תנא בההוא זמנא וכו'. ומפרש, כיצד לא זכי הא רע. ואומר, למדנו, באותו זמן שהכרוז מכריז, יוצא אז שלהבת אחת מצד צפון, והולכת ונשרפת בנהר של אש, הנזכר (דניאל ז) נהר די נור נגד ונפק מן קדמוהי וגו'. ונפרשת לארבע רוחות העולם, ושורפת נשמות הרשעים.

פח. ונפק ההוא שלהובא וכו'. ויוצא אותה השלהבת, דהיינו דין המלכות, שמתגלה בסוד אי לא זכה הא רע, ועולה לבינה, ויורדת בעולם, וחוזר אל המלכות.

בשעה שנתעורר דין על האדם שהוא הולך למות

פט. [פירוש הסולם - מאמר כד מטי - לאסתלקא מעלמא:] אוף הכא וכו'. אף כאן, בשעה שנתעורר דין על האדם, תרנגול השחור מתחיל וקורא, ואין מי שיודע זה, חוץ

הוא דכתיב (תהלים קד, כט) תוסף רוחם יגועון ואל עפרם ישובון, כדין כתיב (שמות לג, כ) כי לא יראנו האדם וחי, בחייהון לא זכאן במיתתהון זכאן. **תאנא** בשעתא דבר נש מית, אתיהיב ליה רשותא למחמי, וחמי גביה קריבוי וחברוי מההוא עלמא ואשתמודע להו, וכלהו גליפין בדיוקניהון כמה דהו בהאי עלמא, אי זכאה ההוא בר נש, כלהו חדאן קמיה ומקדמי ליה שלם.

ואי זכאה צי לא הוי לא אשתמודען גביה בר מאינון חייביא דטרדין לון בכל יומא בגיהנם, וכלהו עציבין ופתחין בווי ומסיימין בווי, וסליק עינוי וחמא לון כטיסא דמסתלקא מן נורא (כשלהבת המעופף ומסתלק מן האש, דרך אמת), אוף הכא הוא פתח ווי.

תניא בשעתא דנפק נשמתיה דבר נש, אזלין כלהו קריבוי וחברוי דההוא עלמא עם נשמתיה ומחזיין ליה אתרא דעדונא ואתרא דעונשא, אי זכאה הוי חמי דוכתיה וסליק ויתיב ואתעדן בעדונא עלאה דההוא עלמא, ואיי לא הוי זכאה אשתארת ההיא נשמתא בהאי עלמא עד דאטמיר גופא בארעא, כיון דאטמר, כמה גרדינין דנמוסין (בעלי דינין הממונים בעולם, דרך אמת) אחדן ביה עד דמטא לדומ"ה ועאלין ליה במדורוי דגיהנם.

הערות

מאדם ההוא ההולך למות, כי למדנו בשעה שהאדם הולך למות, והדין שורה עליו, לצאת מן העולם, נתוסף עליו רוח העליון בשיעור שלא הי' לו מימיו, וכיון ששורה עליו ונתדבק בו, הוא רואה מה שלא זכה לראות מימיו. והוא, משום שהרוח נתוסף בו.

צ. וכד אתוסף ביה וחמא וכו'. וכשנתוסף בו הרוח והוא רואה, אז יוצא מעולם הזה, וזה שאמר תוסף רוחם יגועון ואל עפרם ישובון. אז כתוב, כי לא יראנו האדם וחי, שמשמע בחייהם אינם זוכים לראות אבל במיתתם זוכים לראות בשעה שהאדם מת, ניתן לו הרשות לראות

צא. תאנא בשעתא וכו'. למדנו בשעה שהאדם מת, ניתן לו הרשות לראות, ורואה אצלו את קרוביו וחביריו מעולם האמת, ומכיר בהם, וכולם חקוקים הם בצורתם כמו שהיו בעולם הזה. ואם אותו אדם הוא צדיק כולם שמחים לפניו ומקדימים לו שלום.

צב. ואי זכאה לא הוי וכו'. ואם אינו צדיק, אינם נודעים אליו, רק אלו הרשעים, שמכים אותם בכל יום בגיהנם, וכולם עצובים, ופותחים באוי ומסיימים באוי, והאדם נושא עינוי ורואה אותם, כדבר שרוף העולה מן האש. ואף הוא פותח ואומר ל המשך הערות בעמוד ל

זהר על מעלת ושמירת השבת

וימים טובים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

חֲדוֹת הַתּוֹרָה

בא וראה, כש כנסת שבת, נשמות יורדות לשרות על העם הקדוש, ונשמות הצדיקים עולות למעלה. כשיוצאת השבת, הנשמות עולות, אותן ששרו על ישראל. ונשמות יורדות, אותן נשמות הצדיקים.

בין שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדוה עושה הקדוש ברוך הוא. מכאן פמליה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וככל מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר.

חֲדוֹת הַתּוֹרָה

תא חוה, בד עייל שבתא נשמתין נחתין לשרייה על עמא קדישא. ונשמתין דצדיקניא סלקין לעילא. בד נפיק שבתא, נשמתין סלקין, אינון דשארן עליהו דישראל. ונשמתין נחתין, אינון נשמתין דצדיקניא.

בין דסלקין בלהו נשמתין דשארן עליהו דישראל. סלקי וקיימין בדיקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריך הוא שאיל לבלהו, מאי חדושא הוה לכו בההוא עלמא באורייתא. ופאה איהו מאן דחדושא דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדוה עביד קדשא בריך הוא, בניש לפמליא דיליה, ואמר, שמעו חדושא דאורייתא, דאמרת נשמתא דא דפלוני, ובלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתיבתני. אינון לתתא, וקודשא בריך הוא לעילא, חתים לההיא מלה.

הקִשְׁבָה לְחֵדוּשׁ

תָּא חַוּי, בְּד מְלָה אַתְחַדֵּשׁ
 בְּאוֹרֵייתָא, וְנִשְׁמַתָּא דְנַחְתָּא
 בְּשַׁבְּתָא אַתְעַסְקַת בְּאֵינוּן מְלִין
 חֲדַתִּין, וְסַלְקִי לְעִילָא. כֹּל פְּמִלְיָא
 דְלְעִילָא, צִייתִין לְהֵהוּא מְלָה, וְחִיּוֹת
 הַקִּדְשׁ מִתְרַבִּין בְּגַדְפִין, וּמִתְלַבְּשִׁין
 בְּגַדְפִין. וְכַד שְׂאִיל לֹון קְדָשָׁא בְרִיד
 הוּא, וְלֹא תִבִין וְשִׁתְקִין, בְּדִין חִיּוֹת
 הַקִּדְשׁ מַה כְּתִיב, (יחזקאל א) בְּעַמְדָם
 תִּרְפִּינָה בְּנִפְיָהּ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (איוב
 לב) כִּי עָמְדוּ לֹא עָנוּ עוֹד. (נחמיה ח)
 וּכְפַתְחוּ עָמְדוּ כֹל הָעָם.

וְאִי תִימָא, שְׁתִּיקָה אָמַאי קְרוּ לִיה
 עֲמִידָה. אֲלֵא, בְּדַבּוּרָא אִית ז'ו'
 שְׁיִפִין דְּמִתְנַעֲנְעוּן בְּהַדְיָה, לְבָא.
 רִיאַה. קְנָה. לְשׁוֹן. שְׁנַיִם. שְׁפֹוֹן.
 בְּשָׂר. וּבְשִׁתִּיקָה קְנִימוּ בְּקִימוּיָהוּ,
 בְּלֹא נַעֲנוּעָא. וְעַל דָּא קְרִי לְשִׁתִּיקָה
 עֲמִידָה.

הקִשְׁבָה לְחֵדוּשׁ

בֹּא וּרְאֵה, כְּשִׁדְבַר מִתְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָה
 וְנִשְׁמָה שְׁיִזְרְדַת בְּשַׁבַּת הַתְּעַסְקָה
 בְּאוֹתָם דְּבָרִים חֲדָשִׁים וְעוֹלָה לְמַעְלָה,
 כֹּל הַפְּמִלְיָה שֶׁל מַעְלָה מְקַשֶּׁבָה
 לְאוֹתוֹ דְּבַר, וְחִיּוֹת הַקִּדְשׁ מִתְרַבִּים
 בְּכַנְפִים וּמִתְלַבְּשִׁים בְּכַנְפִים.
 וְכִשְׁשׂוֹאֵל אוֹתָם הַקִּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא
 וְלֹא מְשִׁיבִין, וְשׁוֹתְקִין, אֲזַי חִיּוֹת
 הַקִּדְשׁ מַה כְּתוּב? (יחזקאל א) בְּעַמְדָם
 תִּרְפִּינָה כְּנִפְיָהּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב לב)
 כִּי עָמְדוּ לֹא עָנוּ עוֹד. (נחמיה ח)
 וּכְפַתְחוּ עָמְדוּ כֹל הָעָם.

וְאִם תִּיאַמַר, לְמָה לְשִׁתִּיקָה קְרָאוּ
 עֲמִידָה? אֲלֵא בְּדַבּוּר יֵשׁ שְׁבָעָה
 אֵיבָרִים שֶׁמִּתְנַעֲנְעִים יַחַד אִתּוֹ: לֵב,
 רִיָּא, קְנָה, לְשׁוֹן, שְׁנַיִם, שְׁפָתַיִם,
 בְּשָׂר. וּבְשִׁתִּיקָה עוֹמְדִים בְּעַמְדָם
 לְלֹא נַעֲנוּעַ, וְעַל זֶה קוֹרְאִים
 לְשִׁתִּיקָה עֲמִידָה.

רוצה להיות מליונר בעז"ה?
 לימוד שעה אחת זוהר בשבת
 שווה 100 מליון שנה תורה
 לקבלת הספרים ערכה של שעה,
 גדולי ישראל והזוהר,
 תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!
 פקס: 02-9951300

מדוע משיח לא בא?

מכתבו של בעל התניא

במציאות כבר ידע ר' הירש לייב את כל אשר היה צריך לדעת, אבל הוא רצה גם לראות את מכתבו של בעל התניא, לכן בקש זאת מהשו"חט, אבל השוחט לא רצה, רק בהזכרת המכתב עבר עליו צמרמורת בכל הגוף, אבל ר' הירש לייב טען והסביר כמה זה נחוץ עד שהשוחט אמר לו היכן גר אותו חסיד חב"ד בי"ע סמוך במרחק של עשרים מיל מלאמזע. ר' הירש לייב שראה עד כמה התקיימו דבריו של רבי עקיבא איגער, לא חשש יותר מקל מכשול ויצא לרחוב ומיד חזר עם סוס ועגלה שעצר ליד ביתו של השוחט, ור' הירש לייב והשוחט נכנסו לעגלה ובעל העגלה החל להריץ את הסוסים.

חמש שעות ערכה הנסיעה ובכל הזמן ירד מבול של גשם ללא הפסקה.

בשעה מאחרת בלילה הם הגיעו לביתו של אותו חסיד חב"ד, ולאחר נקישה קלה על הדלת קדמה את פניהם הדרת פנים של יהודי הקם מן הגמרא לפתח את הדלת, היהודי שעוד זכה בימי צעירותו לשמש את הקדושים וצדיקים רבי מנחם מענדל מוויטעבסק ו"בעל התניא" קבל את האורחים בשמחה, נתן להם שלום וכבד אותם בשתייה חמה ועוגות. האורחים קצת התחממו בביתו מן הקר העז ששרר בחוץ, השוחט מלאמזע דרש בשלומו של ידידו ושאל מה עושים הוא ובני משפחתו, ואז ספר לו מדוע הם הגיעו אליו בשעה כל כך מאחרת בערב, הוא הציג בפניו את מלווהו וספר לו שהולך לו בחיים לראות את מכתבו של הרב בעל התניא בענין הגט של יקותיאל אלפערט לאשתו הראשונה רחל, וביחד עם זאת ספר לו את מה שארע עם הגאון רבי עקיבא איגער ומה שאמר בענין בנו. הבעל הבית הוציא ביראת הכבוד את המגרה והוציא את המכתב ושלישם קראו את הכתוב בו כדלהלן:

הזדעזעתי לשמוע מהמעשה האסור שקרה אצל יהודים, שבמקום קרוב אליכם ארע, על גט שהוא פסול מן התורה (מה שכתבו בגט את שמה של האשה רחל), וזאת למרות ששמה מהעיר וויגל הוא רחל אבל כולם קראו לה בשם ראשע א.ו. לכן מטלת עליה החובה למנוע מהמגרש לה להתחתן עם אשה אחרת, ושתגורו גזרה גדולה על השוחטים שהם חס ושלום לא ישחטו בהמה או עופות לחתנה, ואם ח"ו יעשו זאת תהיה שחיטתם נבלה" (שור"ת בעל התניא י"ד).

שְׁנֵיהֶם, ר' הִירֶשׁ לֵיב וְהַשׁוּחַט הִזְקוּ פָּרְצוּ בְּכִי וְהִדְמָעוֹת זָרְמוּ וְהִרְטִיבוּ אֶת הַנֶּיֶר שֶׁהִצְהִיב, עָלָיו הָיָה כְּתוּב מִכְתָּבוֹ שֶׁל הַגָּאוֹן וְהַצַּדִּיק שֶׁהָיָה דוֹמָה לְמִלְאָךְ ה' צְבָאוֹת בְּעַל הַתְּנַיָּא וְהַשׁוּלְחַן עָרוּךְ.

עוֹד בְּאוֹתוֹ לִילָה חֹזֵר ר' הִירֶשׁ לֵיב לְלֵאמֹר, וְהַשׁוּחַט הִזְקוּ נִשְׂאָר לָלוֹן בְּבֵית יְדִידוֹ בַּיֶּעֶר, ר' הִירֶשׁ לֵיב בְּקִשֵׁי הַסְּפִיק לְהִתְפַּלֵּל בְּמִנְיַן הַוְּתִיקִין עִם גַּךְ הַחֲמָה בְּמָקוֹם שֶׁהִתְפַּלֵּל מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּבִתְפִלַּת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה הוּא שִׁפָּךְ אֶת לְבוֹ לְפָנָי הַשֵּׁ"ת שֶׁהוּא יָחַן אוֹתוֹ בְּעֵצָה הַנְּכוֹנָה הֵיכָן לְשַׁלַּח אֶת בְּנוֹ מִשָּׁה נַח לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּדַחְקוֹת לְמִלְאוֹת אֶת הַוְּרְאוֹתָיו שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא אֵיגַעַר כְּפִי שֶׁהִצִּיעַ לְרַעֲיָתוֹ הַצַּדִּיקָנִית עָטַל: "שְׁמֹשֶׁה נַח שְׁלָכְם לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּדַחְקוֹת, הַשֵּׁ"ת יִפְתַּח לוֹ אֶת לְבוֹ בַּתּוֹרָה".

כְּשֶׁר' הִירֶשׁ לֵיב הִגִּיעַ בְּתַפְלָתוֹ לְבִרְכָה שֶׁל "וְלִירוּשָׁלַיִם עִירָךְ", הִלְשׁוֹן נִתְפָּסָה לוֹ "וְלִירוּשָׁלַיִם" ... "עִירָךְ" ... הוּא נִשְׂאָר רְגַע לְעִמּוּד בְּאוֹתוֹן הַמְּלִים, וְנִפְּלַל לוֹ בְּאוֹתוֹ רְגַע רְעִיוֹן, אוֹלֵי רָצוּ לְהִרְאוֹת לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם שֶׁבְּקִשְׁתּוֹ הַתְּקַבְּלָה? - הוּא עֲמַד וְחָשֵׁב - הֲלֹא הִרְבֵּה מְאֹד הַצְּטַעְרָתִי בְּעִנְיַן הַתּוֹרָה בְּדַחְקוֹת שֶׁהִיהוּדִים לוֹמְדִים וְחַיִּים בְּעִיר הַקִּדְשׁ, הֲלֹא שָׁם לֵיד שַׁעַר הַשָּׁמַיִם הוּא הַמָּקוֹם הַמְּתַאֵם בְּיוֹתֵר לְבִנְנוֹ מִשָּׁה נַח שֶׁתְּהִיָּה לוֹ הַרְפוּאָה, וְאָנוּ עוֹד בְּעִזְרַת ה' נִזְכָּה לְרְאוֹת נַחַת גַּם מִמְּנוֹ, הֲאֵם בְּאַמַּת הַתְּקַבְּלָה תְּפִלָּתִי בְּמָקוֹם?, אֵי הֲכִי הַלּוֹאִי, רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם!"

הִיָּה גּוֹלָה לְמָקוֹם תּוֹרָה - תִּלְךָ לְגָלוּת לְמָקוֹם תּוֹרָה

עוֹד בְּאוֹתוֹ בְּקֵר דְּבַר ר' הִירֶשׁ לֵיב עִם בְּנוֹ מִשָּׁה נַח בְּאַרְבַּע עֵינַיִם: " אֲנִי יוֹדַע בְּנִי שְׂאֵתָה עוֹסֵק קִצַּת בַּתּוֹרָה, אֲבָל לְדַאֲבוּנִי לֹא רְאִיתָ עַד כֹּה בְּרַכָּה בְּלִמּוּדָךְ, אִמָּךְ הַצַּדִּיקָנִית שְׂאֵלָה עֵצָה אֲצִל אֶחָד מִגְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְהוּא אָמַר לָהּ, שְׂאֵתָה יָכוֹל לְהַצִּיל אֶת עֲצִמָּךְ רַק אִם תִּסַּע לְמָקוֹם שֶׁתִּאֲלָץ לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּדַחְקוֹת".

ר' הִירֶשׁ לֵיב נִשְׂאָר לְשִׁבַת בְּשִׁקְטוֹ, הָאֵב וְהַבֵּן מְבִיטִים אֶחָד לְעֵינָיו שֶׁל הַשְּׁנַיִ בְּעֵינַיִם חוֹדְרוֹת, וְשׁוֹב מִמְשִׁיבֵי רַבִּי הִירֶשׁ לֵיב בְּקוֹל חֲנוּק מְדַמְעוֹת: "אֲמַנֵּם יְלָדֵי הַיָּקָר קִשָּׁה מְאֹד לְעֹזֵב אֶת בֵּית הַהוֹרִים בְּגִיל רָה, וְלִגְדוֹד לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הוֹעִידוּ לָהּ מִן הַשָּׁמַיִם, וְקִשָּׁה הַדְּבָר שֶׁבְּעֵתִים לְהוֹרִיךְ הָאוֹהֲבִים אוֹתָךְ בְּכָל לַב, אֲךְ דַּע לָךְ בְּנִי כִּי רַק שָׁם תִּגִּיעַ לְתַכְלִית הָאֲמָתִי אֲשֶׁר לְמַעַנָה נּוֹצֵר הָאָדָם, רַק שָׁם תִּמְצָא רְפוּאָה לְמַכְתָּךְ וּבְעֵזֶר ה' תִּגְדַּל בַּתּוֹרָה לְאֶחָד מִגְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל".

מִשָּׁה נַח פָּרַךְ בְּכִי מֵר, בְּסֵךְ הַכֹּל הוּא בֵּן חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה בְּלֶבֶד, וְכִבֵּר הוּא מְכָרַח לְהַפְרֵד מִהוֹרָיו הַיָּקָרִים, מֵאֲחִיו הַנְּפִלְאִים וּמֵאֲחִיוֹתָיו הַמְּסוּוֹרוֹת, אֲךְ הוּא יוֹדַע כִּי לְהִשְׁאָר עִם הָאָרֶץ מִן הַתּוֹרָה עוֹד גְּרוּעַ יוֹתֵר מִכָּל אֵלָה, וּבְאַהֲבָה הוּא מְקַבֵּל עָלָיו אֶת הַגְּלוּת לְמָקוֹם תּוֹרָה.

הַמְּשַׁךְ יבא

"לוקסוס - עד מתי אתה מכלה ממונם של ישראל"

קול קורא על סכנת הלוקסוס!!!

חיה טורפת מאימת על יהדות ארץ ישראל, אמריקה, אירופה, ובכל מקום אחר בעולם. שמה של חיה זו - "לוקסוס", המכלה את ממונן של ישראל וגורמת לבזבוז הון ועמל יקר.

לדאבונו פרצה מגפה זו רח"ל - על אף כל המאמצים שנעשו לעצרה. אך לצערנו המגפה לא נעצרה, ואדרבה, היא הולכת ומתרחבת, והמותרות והבזבוז גדלים והולכים. ועוד זאת, שהיא דוהרת ומתפרצת בכל תחום; בעבר, פגעה מגפה זו בעקר בתחום הלבוש - רכישת בגדים יקרים, תכשיטים יקרים ונדירים, עריכת חתנות מפארות דוקא. הדברים הגיעו לידי פה, שהיא מתרחבת והולכת לא רק בפמות, כשבכל נושא וענן בחיים נפגשים בתופעה מרה זו - אלא גם באיכות, כפי שנציין להלן.

הגישה של מותרות ובזבוז מכלה מנפש ועד בשר; מובילה לטמיון והורסת משפחות רבות.

הסבה שהניעה אותנו להתייחס באפן דחוף לתופעה זו היא בעקבות מספר ארועים טראגיים שקרו בשל אותן מותרות, כאשר יהודים שנאלצו לעמד במעמסה הכבדה, הובילו אותם לבסוף לבתי החולים, בשל התקפי לב, ושאר מרעין ביטין אחרים.

אין חולק על כך, שתופעת המותרות והבזבוז חמורה מאד; יהודים נאלצים להוציא כספים שהשיגו בעמל וגייעה רבה - על מותרות ודברים שאפשר גם אפשר בלעדיהם, ונאלצו לשלם סכומי עתק והון רב על דברים ללא תועלת: קונים כלי בית יקרים שיפארו את ארון הכלים ולא משתמשים בהם כלל; עורכים סעדות ענק ראותניות בשמחות; משלמים סכומים יקרים לבגוד שלאף אחד אין בכך תועלת, או כל הוצאה מיתרת אחרת העוברת כל גבול.

א. הקול קורא'ס האלה יצאו לאור בשנת תשמ"ח, וכמובן שנשתנו העיתים.

אָמנם בוֹשָׁה הִיא לְסִפּוֹר, אָבֵל עֲבָדָה הִיא שְׁקוּנִים הַיּוֹם בְּגָדִים יְקָרֵי עֶרְךָ
 לְתִינוּקוֹת בְּסִכּוּמִים הַגּוֹבְלִים בְּמֵאוֹת דּוֹלָרִים!

לֹא אַחַת קוֹרָה, שְׁקוּנִים חֲפָצִים יְקָרִים מְאֹד, וְכַעֲבֹר זְמַן לֹא רַב נִזְרָקִין
 בְּאַשְׁפּוֹתוֹת כְּאַבְנִים שְׁאִין לָהֶן הוֹפְכִין, וּבְמִקּוֹמָם קוֹנִים דְּבָרִים יְקָרֵי עֶרְךָ
 יוֹתֵר יְקָרִים בְּסִכּוּמִים אֲגָדְתִּיִּם לְרֵאוּהוּ בְּלִבְד, אֲשֶׁר בְּסוּפוֹ שֶׁל דְּבַר, יִמְצְאוּ
 אַף הֵם אֶת דְּרָכָם בְּמִזְבְּלוֹת!

בְּנוֹשָׂא הַבְּגוּד קִיַּמַּת תּוֹפְעָה עוֹד יוֹתֵר חֲמוּרָה: לְעֵתִים קוֹנִים שְׁמֵלָה
 לַחֲתָנָה וּמִשְׁלָמִים עָלֶיהָ הוֹן רַב, כְּאֲשֶׁר מִשְׁתַּמְּשִׁין בָּהּ כְּפַמָּה שְׁעוֹת בְּעֶרֶב
 אַחַד בְּלִבְד! כָּל אִשָּׁה רוֹצָה לְהִתְחַרְוֹת בַּחֲבֵרְתָּהּ, וּלְהִרְאוֹת לְכָלֵן אֶת יוֹקֶרְתָּהּ.
 אִם מִיִּשְׁהוּ רוֹאָה אֶצֶל הַשְּׂנִי אֵיזָה חֲפֵץ יְקָר, אוֹ שְׂרוּאָהוּ עוֹרָךְ סְעֵדַת שְׁבַע
 בְּרִכּוֹת, בַּר מִצּוּהוּ אוֹ "תְּנָאִים" - חֲתִיבִים לְעֵבֵר אֶת הַשְּׂנִי וּלְהַכִּין סְעֵדָה יוֹתֵר
 מְפֹאֶרֶת, כְּדִי לְהִרְאוֹת לְכָלֵם, שְׁפִלוּנֵי אוֹ אֲלִמוּנֵי יִזְכֹּר תְּמִיד שֶׁאֶצְלוּ הַשְּׁמֵחָה
 הֵיְתָה יוֹתֵר גְּדוּלָה וּמְפֹאֶרֶת יוֹתֵר, מְשֵׁל הֵיךָ הַגְּרָאף פֶּאטָאצְקֵי...

אִין שְׁעוֹר לְבַזְבוֹז הַמְּשׁוּעַ עַל דְּבָרִים שְׁאִין בָּהֶם כָּל תּוֹעֵלַת וְעוֹלִים הוֹן
 רַב, וְכַעֲבֹר תְּקוּפָה נְאֻלְצִים לְבַזְבוֹז כַּח וְאַנְרֵגִיָּה כְּדִי לְזַרֵק אֶת הַחֲפָצִים. כְּךָ
 בְּרַהוּט, בְּבִגּוּד, בְּאֶכֶל וּבְכָל יִתֵר הַנוֹשָׂאִים.

אֲנָשִׁים עוֹבְדִים וְעַמְלִים קָשָׁה; מוֹצִיאִים אֶת כַּחוֹתֵיהֶם יוֹמָם וְלַיְלָה, עוֹבְדִים
 שְׁעוֹת נוֹסְפוֹת - וְהַכֵּל כְּדִי לְכַסּוֹת אֶת הַהוֹצָאוֹת הַגְּדוּלוֹת שְׁאִינָן מְבִיאֹת
 שׁוּם תּוֹעֵלַת מַעֲשִׂית, אֲלָא דְפִיקוֹת-לֵב קִשׁוֹת.

הַדְּבָרִים "הֶרְאוּיִים לְקִנְיָה" הֵם רַק מָה שְׁעוֹלָה בְּיָקָר! הַמְּצִיאוֹת הִיא,
 כְּאֲשֶׁר מְצִיעִים לְקוֹנָה אוֹתָהּ סְחוּרָה, הוּא יְקִנָּה רַק בְּאִם הַמְּחִיר גְּבוּהָ יוֹתֵר...
 הָאֲבִסוּרֵד הוּא, שְׁבִתִּי עֵסֶק שְׁקִמוּ בְּקוֹל תְּרוּעָה גְּדוּלָה, עַל מְנַת לְמַכּוֹר בְּגָדִים
 בְּמַחִירִים זוֹלִים, כְּדִי לְאֶפְשֵׁר לְכָלֵם לְהַגִּיעַ לְמָה שְׁנֹחוּץ - נְאֻלְצוּ מְהֵרָ מְאֹד
 לְהַעֲלוֹת אֶת הַמְּחִירִים עַל אוֹתָהּ סְחוּרָה בְּצוּרָה דְרַסְטִית, וְכַאֲשֶׁר נִשְׁאַלוּ
 לְמָה וּמִדּוּעַ, הֵיְתָה הַתְּשׁוּבָה, כִּי בַעַת שְׁהַצִּיעוּ אֶת הַסְּחוּרָה בְּזוֹל יוֹתֵר, אִישׁ
 לֹא רָצָה לְקַנּוֹת, וְרַק לְאַחַר שְׁהַעֲלוּ אֶת הַמְּחִירִים, קִפְצוּ רַבִּים עַל הַסְּחוּרָה...
 הַמְּשַׁר יבֵּא

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

ק"ב. מֵה שְׁאָסְרוּ חַז"ל מְשֻׁם עֹבְדֵין דְּחַל לֹא נִתֵּן בְּיַד כָּל אֶחָד לְחַדֵּשׁ מִדְּעֵתוֹ אֲסוּרִים וְלִכְנוּתוֹ "עֹבְדֵין דְּחַל" אֶלָּא הַכּוֹנֵה לְאֶחָד מִג' דְּבָרִים, (א) דְּבַר שְׁאָסְרוּ חַז"ל מְשֻׁם דְּרוּמָה לְאֶחָד מִל"ט מְלָאכוֹת, (ב) שְׁמָא עַל יְדֵי כֶּךָ יִבֵּא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה, (ג) מְשֻׁם טִירְחָא יְתִירְתָא (תפא"י בכלכלת שבת בשם איגרת הרמב"ם).

ק"ג. פְּרוֹת הַנִּמְצָאִין תַּחַת הָאֵילָן אֲסוּרִים אֶפְלוּ בְּטִלְטוּל שְׁמָא נִפְלו הַיּוֹם (שכ"ב סעיף ג) וְאֶפְלוּ יוֹדֵעַ שֶׁנִּשְׁרָפוּ מֵעֵין שָׁם לֹא שָׂרִי רַק לְלֶקֶט אֶחָד אֶחָד וְלֹאכְלוֹ אֲבָל לְאֹסֵף כַּמָּה יַחַד אֲסוּר, וְקָרוֹב לוֹמֵר בְּזֶה חַיִּיב חֲטָאת (משנה ברורה סק"ו, וסימן ש"מ סעיף ט וביאור הלכה שם).

ק"ד. הַנּוֹתְנִים חֲתִיכוֹת לִימּוֹ"ן לְתוֹךְ הַטִּי"י כְּדֵי שְׁפִירִיחוּ אֵין הִתְרוּ בְּרוּר כָּל כֶּךָ (מנחת שבת סימן פ' אות מ"ח, עיין שם). וְאֵם כּוֹנֵנוֹ לְהַטְעֵם וְלֹא לְרִיחַ שָׂרִי (קו"א לְשַׁלְחַן ערוך הגר"ז סימן תקי"א סק"א).

ק"טו. וְכֵן בְּכָל דְּבַר שְׁנוֹתְנִים לְאֶכֶל אוֹ מִשְׁקָה שְׁפִירִיחוּ צְרִיךְ עֵינֵן בְּשַׁבָּת וַיּוֹם טוֹב (עיין היטב ט"ז ומגן אברהם סוף סימן תקי"א, שערי תשובה שם, פרי מגדים ש"כ סעיף קטן כ"ה שולחן ערוך הגר"ז תקי"א ובקו"א, דעת תורה, ואו"ח החדש שם).

ק"טז. גִּשְׁם וְשֶׁלֶג שְׁפִירְדוּ בְּשַׁבָּת מִתֵּר לְשִׁתּוֹתָם וְלְרִחֵץ בֵּהֶם וְלֹא הָיָה מְקַצֶּה וְנוֹלָד אַף עַל פִּי שְׁלֵא הָיָה עֵבִים מְבַעֲרֵב, (תשובת הגאונים סימן ר, משנה ברורה, וכל"א ח"א ערך מטר, נז"י סימן ל"ח בח"ג, מובא במנחת שבת, וכתב בתולדות שמואל דמדברי הגאונים הללו אידיחי מה שנתספק בפרי מגדים דיני מקצה אות כ"ט לאסור, וכן סתם במשנה ברורה סימן של"ח סק"ל להתיירא).

ק"יז. לַעֲשׂוֹת קָשֶׁר אֶחָד וְעָלְיוֹ עֲנִיבָה כְּמוֹ שְׁעוֹשִׁין בְּשַׁבָּת בְּכָל דְּבַר שְׁרוּצִין לְקָשֶׁר זֶה לְזֶה לֹא שָׂרִי (בסימן שי"ז סעיף ה) אֶלָּא בְּדָבָר שֶׁדָּרְכוּ לְהִתִּירוֹ בּוֹ בַּיּוֹם וְאֵם לְאוֹ אֲסוּר אֶפְלוּ דְּעֵתוֹ לְהִתִּירוֹ בּוֹ בַּיּוֹם (כלכלת שבת דין מתיר אות כ"ב, קיצור שולחן ערוך סימן פ' סעיף מ"ה, וכן נראה במשנה ברורה אות כ"ט), וַיֵּשׁ מְקַלְטִין (במסגרת השולחן מקיל בקשר שאין דרך לעשות רק לזמן ולא לעולם אם דעתו בפרוש להתירו ביומו, ועיין שאלות ותשובות מהרש"ג ח"א סימן ס, ערוך השולחן שי"ז ס"י שמקליו יתר) וּבְעֵנִין סֵפֶר תּוֹרָה שַׁבָּת בְּמִנְחָה כְּפָר הָאֲרִיכוּ הַפּוֹסְקִים (עיין מנחת שבת סימן פ' קנ"ה, תולדות שמואל דיני קושר, ושאלות ותשובות זכרון יהודה, ונימוקי או"ח סימן שי"ז, ובערוה"ש ומהרש"ג שם).

ק"ח) וְכָל שְׁנֵקֶשֶׁר עַל מְנַת לְהַתִּירוֹ בְּתוֹךְ כ"ד שְׁעוֹת מֵעֶכְשָׁו בְּיוֹמוֹ מִיקְרֵי (פרי מגדים א"א שי"ז ב, מובא להלכה במשנה ברורה ומנחת שבת וש"א שם).

ק"ט. בְּמָקוֹם צָעַר מִתֵּר לְהַתִּיר אֶפְלוֹ שְׁנֵי קְשָׁרִים זֶה עַל גְּבִי זֶה אִם הִדְרָךְ לְהַתִּירוֹ בְּיוֹמוֹ (רמ"א שי"ז סוף ס"א, מגן אברהם סעיף קטן י"א, הגר"ז ס"ו סעיף ב), וַיֵּשׁ מִחֲמִירִין אִם הִקְשֵׁר מִהֲדֵק מֵאֵד (כלכלת שבת שם), וְלֹא דוֹקָא לְהַתִּיר אֲלָא הוּא הִדִּין לְנִתְקוֹן שְׁרֵי בְדָאֵי אֶפְשֵׁר לְהַתִּיר אֲבָל לֹא בְּפָנֵי עִם הָאֲרָץ אֲלָא בְּצַנְעָה (שם).
 קכ. אֶפְלוֹ שְׁנֵי קְשָׁרִים אִם רוֹאִין שְׁאִינוֹ מִהֲדֵק כֻּלָּל שְׁרֵי לְהַתִּיר (לבושי שרד שי"ז על המגן אברהם סק"ד).

קכא. אִם בְּשַׁעַת הַקְּשִׁירָה לֹא עָשָׂה הַקְּשֵׁר מִהֲדֵק וְנִתְהַדֵּק אַחַר כֶּן מֵאֲלִיו מִתֵּר לְנִתְקוֹן כִּיּוֹן שְׁבַתְחַלַּת הַקְּשִׁירָה הִיָּה מֵעֲשֵׂה הַדְּיוֹט (נז"י בשם שולחן עיין שם, מנחת שבת קנ"ד, וכן נראה בחזון איש נ"ב י"ז), וְכֵן דְּבַר שְׁדָרְךָ לְעֲשׂוֹתוֹ תְּמִיד עֲנִיבָה עַל גְּבִי קֶשֶׁר וּבִלְאִ פְּנִינָה נִקְשֵׁר שְׁנֵי קְשָׁרִים מִתֵּר לְהַתִּירוֹ וְאִם אִינוֹ יָכוֹל לְהַתִּירוֹ מִתֵּר לְחֻתְכוֹ וּלְנִתְקוֹן וּבִתְנָאֵי שְׁלֵא בְּפָנֵי עִם הָאֲרָץ (ים של שלמה ביצה פ"ד, וב"ח, ח"א כלל כ"ו אות ב' מנחת שבת שם).

קכב. אֲסוּר לְתַן בְּמַנְעֵל חֲדָשׁ רְצוּעוֹת בְּשַׁבָּת דַּמְתַּקֵּן מִנָּא, וְהוּא הִדִּין בְּסִרְבָּל אוֹ מְכַנְסִים חֲדָשִׁים אֲסוּר לְהַכְנִיס רְצוּעוֹת אוֹ מְשִׁיחָה דַּמְבַטֵּל לִי הַתָּם, אֲבָל אֲבִינָט לְתוֹךְ הַמְּכַנְסִים שְׁרֵי דְלֹא מְבַטֵּל לִי הַתָּם וְעֲשׂוֹי לְהַכְנִיס וּלְהוֹצִיא תְּדִיר (מגן אברהם שי"ז סק"ח, קיצור שולחן ערוך פ' מ"ח, שלחן ערוך הגר"ז ה, משנה ברורה ט"ז) וְהוּא הִדִּין בְּמַנְעֵל יִשְׁן אִם הִנְקַב צַר שֵׁישׁ טַרַח לְהַכְנִיסוֹ, אוֹ אִם הִדְרָךְ לְעֲשׂוֹת קֶשֶׁר בְּרֹאשׁ הַרְצוּעָה שְׁלֵא תִשְׁמַט אֶף עַל גַּב דְּעַכְשָׁו אִינוֹ עוֹשֶׂה קֶשֶׁר אֲסוּר (מגן אברהם, ט"ז, הגר"ז, ומשנה ברורה שם).

קכג. עָלִין שֶׁל סְפָרִים שְׁנִתְדַבְּקוֹ אַהֲדָדִי שְׁלֵא בְּכּוֹנֵה עַל יְדֵי שְׁעוֹה אוֹ מִחֲמַת הַצָּבַע שְׁצָבַעוֹ הַכּוֹרֵךְ אוֹ שְׁאָר דְּבַר כִּיּוֹן דְּנַעֲשֵׂה בְּמִילָא שְׁרֵי לְפַתְחוֹ דְּלֹא דְּמִי לְתוֹפֵר וְאִי"ב קוֹרֵעַ (סימן ש"מ בסופו במגן אברהם, ומשנה ברורה מ"ה, קיצור שולחן ערוך אות ג, ושאר אחרונים) וְאִם נִדְבְּקוֹ בְּמָקוֹם הָאוֹתִיּוֹת אֲסוּר לְפָרְקוֹן (מש"ז ס"ו סק"ב, משנה ברורה שם, מנחת שבת סימן פ' קס"ג).

קכד. אֲבָל אוֹתוֹן הָעֵלִים שְׁלֵא נִחְתְּכוֹ עֲדִין יֵשׁ בְּהֵן חַיִּיב חֲטָאֵת וְאֶפְלוֹ עַל יְדֵי עַכּוּ"ם אֲסוּר (פרי מגדים, משנה ברורה, ועיין ביאור הלכה).

קכה. יֵשׁ לִיזְהָר כְּשֶׁרוּצָה לְסַתֵּם תְּבָה אוֹ כְּלֵי שֵׁישׁ שֶׁם זְבוּבִים שֵׁיפְרִיחֵם תַּחֲלָה מְשֵׁם דָּאִם לֹא כֵן נְצוּדִים שֶׁם, (רמ"א שט"ז ג, וכן כתב הב"ח, ט"ז, ומגן אברהם, הגר"ז, משנה ברורה וש"א), וְדִי לְהַפְרִיחַ הַזְּבוּבִים שְׁרוּאָה בְּעֵינָיו וְאִין צְרִיךְ לְחַפֵּשׁ וּלְבַדֵּק אִם נִשְׁאָרוֹ שֶׁם עוֹד (ט"ז, קיצור שולחן ערוך נג, משנה ברורה שם).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

חכמים העשבים

ח"ב פ"ע"א וע"ב

שנינו, אמר רבי יוסי, פעם אחת הייתי הולך בדרך והיה עמי רבי חייא בני. עד שהיינו הולכים, מצאתי איש אחד שהיה לוקט בשדה עשבים לרפואה. קרבתו אליו ואמרתי לו: בן אדם, כל האגדות הקשורות הללו של העשבים למה? לא הרים ראשו ולא אמר דבר. חזרתי פעם נוספת ואמרתי את זה - ולא אמר דבר. אמרתי לרבי חייא בני: או שהאיש הזה אֶזְנֵנו אֶטוּמוֹת, או שוטה, או חכם. ישבתי אצלו. אחר כך לקט אותם עשבים, ואחז אותם וכסה עליהם בעלי גפן.

אמר לנו: אני ראיתי שאתם יהודים, ועל היהודים אומרים שהם חכמים. אם לא הייתי חס עליכם, עכשו תהיו מרחקים מבני אדם כמו המצוץ הזה שמרחקים אותו מהכל, שהרי אני רואה שריח של עשב אחד שהיה קרוב אליכם נכנס בגופכם, ותהיו מרחקים שלשה ימים, אלא אכלו שומי הבר הללו ותתרפאו.

אכלנו מהם, שהיו מצויים שם, ונרדמנו ונקשרנו בצעה עד זמן

תניא, אמר ר' יוסי, זמנא חדא הוינא אזיל בארחה, והוה ר' חייא ברי עמי. עד דהוינא אזלין, אשפחנא חד גבר, דהוה לקיט בחקלא, עשבין לאסוותא. קריבנא לגביה, אמינא ליה, בר נש, קוטרא דקוטרי דעשבין למה. לא זקיף רישיה, ולא אמר מידי. אהדרנא זמנא אחרא ואמינא האי, ולא אמר מידי. אמינא ליה לרבי חייא ברי, או האי בר נש אטים אודנין, או שטיא, או חפימא. יתיבנא גבוי. לבתר לקיט אינון עשבין, ואחיד לון, וחפא עליהון טרפי גופנין.

אמר לו, אנא חמינא דיודאין אתון, ויודאין אמרי עליהו, דאינון חפימין, אי לא דחייסנא עלייכו השתא, תהוון רחיקו מבני נשא כסגורא דא, דמרחקין ליה מכלא, דהא אנא חמינא, דריחא דחד עשבא דהוה קריב גביכון, עאל בגופייכו, ותהוון רחיקין תלתא יומין. אלא אכילו אליו תומי ברא ותתסון.

אכלנא מנייהו דהוון שכחין קמו, ואדמכנא, ואתקטורנא בזיעא, עד

עֵידוֹן סָגִי. לְבַתֶּר אֶתְעַרְנָא, אָמַר לֵן
הֵהוּא גַבְרָא, הִשְׁתָּא אֱלֵהֲכֹן עֲמֹכֹן,
דְּאִשְׁכַּחְתֹּן לִי, דְּהָא אֶסְוֹתָא
דְּגוֹפִיכֹן עַל יְדֵי אִשְׁתְּלִים.

עַד דְּהֵוִינָא אַזְלוֹן, אָמַר לֵן, כֹּל בַּר
נִשְׁ בְּעֵי לְאִשְׁתַּעֵי בְּבַר נִשְׁ אַחְרָא,
כְּפֹם אַרְחוּי, דְּהָא לְנוֹקְבָא כְּפֹם
אַרְחוּי. לְגַבְרָא כְּפֹם אַרְחוּי. לְגַבְרָא
דְּגַבְרֵי כְּפֹם אַרְחוּי. אֲמִינָא לְרַבִּי
חֲזִיא בְרִי, הֵיִינוּ דְכַתִּיב, כֹּה תֹאמַר
לְבֵית יַעֲקֹב וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל. (ס"א)
כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב בְּהוּא אֶתֶר דְּאֶתְחַזִּי
לָהּ. וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוּא אֶתֶר שְׁלִים
דְּאֶתְחַזִּי לָהּ. דְּהָא יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל תֵּרִין דְּרָגִין
אִינוּן וּבְדַרְגָּא חַד סִלְקִין אֱלָא יִשְׂרָאֵל שְׁלִימוּתָא
דְּכֻלָּא אַקְרִי).

אָמַר לֵן, חֲמִיתוֹן דְּלָא זְקִיפְנָא
רִישָׁא, וְלָא אִשְׁתַּעֵינָא בְּהַדְיִיכֹן,
מְשֹׁם דְּאָבָא, חֲפִימָא בְּעֶשְׂבִין מְכָל
בְּנֵי דְרָא הוּהוּ. וְאוֹלִיפְנָא מֵאָבָא אַרְחוּי
דְּכָל עֶשְׂבִין, דְּבָהוֹן קְשׁוּט, וְאָנָּא בְּכָל
שְׁתָּא מְדוֹרָאֵי בִינִיָּהוּ.

וְהֵאֵי עֶשְׂבָא דְחֲמִיתוֹן, דְּחֲפִינָא
לִיה בְּטַרְפֵי דְגוֹפִינִין אֲלוֹן, בְּבִיתָאֵי
אֵית אֶתֶר חַד, וְהוּא לְסִטֵר צְפוֹן,
וּבְהוּא אֶתֶר נְעִיץ חַד רִיחָא,
וּמַעֵינָא דְהוּא רִיחָא, נְפִיק חַד
גַּבְר בְּתֵרִין רִישֵׁין, וְחֲרָבָא שִׁינָּא
בִּידֵיהּ וּבְכָל יוֹמָא קָא מְצַעַר לֵן. וְאָנָּא
לְקִיטְנָא הֵאֵי עֶשְׂבָא, וְזִילו אַבְתְּרָאֵי,
וְתַחֲמוֹן חִילִיָּה דְהֵאֵי עֶשְׂבָא, וּמָה דִּי
אֱלָהָא עֲלָאָה גְלִי בְּעֶלְמָא, וְלִית מָאן
דִּידַע אַרְחוּי בְּכֻלָּא.

רַב. אַחַר כֶּן הִתְעוֹרְרֵנוּ. אָמַר לֵנוּ
אוֹתוֹ הָאִישׁ: עֲכָשׁוּ אֱלֵהֵיכֶם עִמָּכֶם
שְׂמֻצָאֲתֶם אוֹתִי, שְׁהֲרֵי רְפוּאָת גּוֹפְכֶם
עַל יְדֵי נִשְׁלָמָה.

עַד שֶׁהֵינּוּ הוֹלְכִים, אָמַר לֵנוּ: כֹּל
אָדָם צְרִיךְ לְדַבֵּר עִם אָדָם אַחַר כְּפִי
דְּרַכְיוֹ. שְׁהֲרֵי לְנִקְבָה כְּפִי דְרַכְפָּה, לְאִישׁ
כְּפִי דְרַכְיוֹ, וְלִגְבַר שְׁבַגְבָרִים כְּפִי
דְרַכְיוֹ. אֲמַרְתִּי לְרַבִּי חֲזִיא בְנִי, זְהוּ
שְׁכַתוֹב כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְתִגִּיד
לְבֵית יִשְׂרָאֵל. (כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב,
בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לָהֶם. וְתִגִּיד וְתִגִּיד לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל, בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁלָם שְׂרָאוּי לָהֶם, שְׁהֲרֵי
יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי דְרָגוֹת הֵם וּבְדַרְגָּה אַחַת
עוֹלִים, אֱלָא יִשְׂרָאֵל שְׁלֵמוֹת הַכֹּל נִקְרָא).

אָמַר לֵנוּ: רְאִיתֶם שְׁלָא הִרְמִיתִי
רִאשֵׁי וְלָא דְבַרְתִּי עִמָּכֶם, מְשֹׁם
שְׂאָבֵי הָיָה חֲכַם הָעֶשְׂבִים מְכָל בְּנֵי
דוֹרוֹ, וְלִמְדִיתִי מֵאֲבִי דְרַכְיִ כֹּל הָעֶשְׂבִים
שְׂבָהֶם אָמַת, וְאֲנִי בְּכָל הַשָּׁנָה מְדוֹרֵי
בִינִיָּהֶם.

וְהָעֶשֶׂב הַזֶּה שְׂרָאִיתֶם שְׁכַפְסִיתִי
אוֹתוֹ בְּעֲלֵי הַגָּפֶן הַלְלוּ - בְּבִיתִי יֵשׁ
מְקוֹם אַחַד, וְהוּא לְצַד צְפוֹן, וּבְאוֹתוֹ
מְקוֹם נְעוּץ רַחִים אַחַד, וּמַהֲעִין שֶׁל
אוֹתוֹ רַחִים יוֹצֵא אִישׁ אַחַד עִם שְׁנֵי
רִאשִׁים וְחָרֵב שְׁנוֹנָה בִּידוֹ, וּבְכָל יוֹם
הוּא מְצַעַר אוֹתוֹנָה, וְאֲנִי לְקַטְתִּי אֶת
הָעֶשֶׂב הַזֶּה, וְלָכֵן אַחֲרֵי וְתִרְאוּ אֶת
כַּחוֹ שֶׁל הָעֶשֶׂב הַזֶּה וּמָה שְׂאֵלוֹהּ
הָעֲלוּן גְּלָהּ בְּעוֹלָם, וְאִין מִי שִׁיּוֹדַע
דְּרַכְיוֹ בְּכֻלָּ.

הִלְכְנוּ אַחֲרָיו. עַד שֶׁהֵינּוּ הוֹלְכִים
בְּדַרְךְ, הַתְּכוּפֹף לְנֶקֶב אֶחָד בְּעַפְרָא,
וְשֵׁם מֵאוֹתוֹ הָעֵשֶׁב בְּנֶקֶב. יֵצֵא נֶחֶשׁ
אֶחָד וְרֵאשׁוֹ גָּדוֹל. לֶקַח חֶבֶל (סוּדָר)
אֶחָד וְקָשֶׁר אוֹתוֹ כְּמוֹ גְּדֵי אֶחָד.
פְּחָדְנוּ. אָמַר לָנוּ: לָכוּ אַחֲרַי.

עַד שֶׁהִגַּעְנוּ לְבֵיתוֹ, רָאינוּ אוֹתוֹ
מְקוֹם בְּחֻשְׁכָּה אַחַר כְּתֹל אֶחָד. לֶקַח
נֵר אֶחָד וְהִדְלִיק אֵשׁ סָבִיב אוֹתוֹ
מְקוֹם הַרְחִים. אָמַר לָנוּ: מִמָּה שֶׁתָּרְאוּ
- לֹא תִפְחָדוּ וְלֹא תִדְבְּרוּ דָבָר.

בֵּין כֶּן הִתִּיר אֶת הַנֶּחֶשׁ מִקְשָׁרָיו,
וְכַתֵּשׁ בְּמִכְתָּשֶׁת מֵאוֹתוֹ הָעֵשֶׁב וְשֵׁם
בְּרֵאשׁ הַנֶּחֶשׁ. נִכְנַס הַנֶּחֶשׁ בְּאוֹתוֹ עַיִן
הַרְחִים, וְשִׁמְעֵנוּ קוֹל שֶׁכָּל הַמְּקוֹם
הַזֶּדְעָזַע. רְצִינוּ לְצֵאת, אַחַז בְּיַדֵינוּ
אוֹתוֹ הָאִישׁ וְאָמַר: אֵל תִּפְחָדוּ, קָרְבוּ
אֵלַי.

בֵּין כֶּן יֵצֵא הַנֶּחֶשׁ שׁוֹתֵת דָּם.
לֶקַח אוֹתוֹ הָאִישׁ מֵאוֹתוֹ הָעֵשֶׁב וְשֵׁם
בְּרֵאשׁוֹ כְּבַתְחֻלָּה. נִכְנַס לְאוֹתוֹ עַיִן
הַרְחִים. לְשַׁעָה קִטְנָה רָאינוּ שֶׁיֵּצֵא
מֵאוֹתוֹ הָעַיִן אִישׁ אֶחָד עִם שְׁנֵי
רֵאשִׁים וְנֶחֶשׁ שְׂרָי סָבִיב צְנָאוּ.
נִכְנַס לְאוֹתוֹ עַיִן הַרְחִים וְיֵצֵא שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים. וְהוּא אָמַר: זְקִיטָא זְקִיטָא
(מִין שְׂרָי)! אוֹי לְאִמּוֹ שֶׁהוֹבִילָה אוֹתוֹ
לְאוֹתוֹ מְקוֹם!

בֵּין כֶּן נֶעְקַר הַרְחִים מִמְּקוֹמוֹ,
וְיֵצֵאוּ הָאִישׁ וְהַנֶּחֶשׁ, וְנִכְּלוּ וּמִיתוּ
שְׁנֵיהֶם. וְאָנוּ פְּחָדְנוּ מְאֹד. אָמַר

אֲזִילָנָא אַבְתְּרִיה, עַד דִּהוּינָא אֲזִילִי
בְּאַרְחָא, מָאִין לְחַד נִקְבָא בְּעַפְרָא,
וְשֵׁי מֵהוּא עֵשֶׁבָא בְּנֶקֶבָא, נֶפֶק
חַד חוּיָא וְרִישָׁא דִּילִיה סְגִי. נְטַל
חַד סְנִטְרָא, (נ"א סוּדָרָא) וְקָטִיר לִיה
כְּחַד גְּדֵיא. דְּחִילָנָא. אָמַר לוֹן זִילו
אַבְתְּרִאי.

עַד דְּמִטְינָא לְבֵיתִיה. חֲמִינָא
הֵהוּא אַתְרַ בְּחֻשׁוֹכָא, בְּתַר חַד
כּוֹתְלָא. נְטַל חַד שְׂרָגָא וְדִלִיק דְּלִיקָא
סַחְרָנִיָּה דִּהוּא אַתְרַ דְּרִיחִיא. אָמַר
לוֹן, מִמָּה דְתַחֲמוֹן, לֹא תִדְחֲלוֹן וְלֹא
תִשְׁתַּעֲוֹן מִיַּדִי.

אַדְהֵכִי, שְׂרִי חוּיָא מְקָטְרוּי, וְכַתֵּשׁ
בְּקִיסְטָא מֵהוּא עֵשֶׁבָא. וְשֵׁי
בְּרִישִׁיָּה דְחוּיָא. עָאל חוּיָא בִּהְהוּא
עֵינָא דְרַחֲיִיא, וְשִׁמְעֵנָא קְלָא דְכָל
אַתְרַ מְזִדְעָזָעָא. בְּעֵינֵן לְמִיפֶק, אַחִיד
בִּידְנָא הֵהוּא גְּבָרָא, אָמַר, לֹא תִדְחֲלוֹן
קְרִיבוּ גְּבָאִי.

אַדְהֵכִי, נֶפֶק חוּיָא שְׁתִּית דְּמָא,
נְקִיט הֵהוּא גְּבָרָא מֵהוּא עֵשֶׁבָא,
וְשֵׁי בְּרִישִׁיָּה כְּבִקְדְּמִיתָא. עָאל
בִּהְהוּא עֵינָא דְרַחֲיִיא. לְשַׁעָתָא
זְעִירָא, חֲמִינָא, דְנִפִיק מֵהוּא עֵינָא
חַד גְּבָרָא בְּתֵרֵין רִישֵׁין, וְחוּיָא שְׂרָיָא
סַחְרָנִיָּה דְקְדְלוּי. עָאל בִּהְהוּא עֵינָא
דְרַחֲיִיא וְנִפִק תְּלַת זְמַנִי. הָוָה אָמַר,
זְקִיטָא זְקִיטָא, וּוי לְאִימִיָּה דִּלְהוּא
אַתְרַ אוֹבִיל לִיה.

אַדְהֵכִי, אַתְעַקַר רִיחִיא מֵאַתְרִיה,
וְנִפְקוּ גְּבָרָא וְחוּיָא, וְנִכְּלוּ וּמִיתוּ
תְּרוּוּיָהוּ. וְאָנֹן דְּחִילָנָא סְגִי. אָמַר לוֹן

ההוא גברא, דא הוא חילא דעשבא
 דאנא לקיטנא קמייכו, ובגיני כן לא
 אשתעינא בהדייכו, ולא זקיפנא
 רישאי, בשעתא דקריבתון גבאי.

אמר לון אילן (דף פ' ע"ב) ידעין בני
 נשא חכמתא, דכל מה דנטע קדשא
 ברוך הוא בארעא, וחילא דכל מה
 דאשתכח בעלמא, ישתמודעון
 חילא דמאריהון, בחכמתיה סגיאה.
 אבל לא טמיר קדשא ברוך הוא
 חכמתא דא מבני נשא, אלא בגין
 דלא יסטון מארחוי, ולא יתרחיצו
 בההיא חכמתא וינשון ליה.

כד אתינא, ואמינא הני מלי קמיה
 דרבי שמעון, אמר ודאי חכימא
 הוה. ותא חזי, לית עשבא ועשבא
 דאתייליד בארעא, דלא הוה ביה
 חכמתא סגיאה, וחיליה בשמיא
 סגיאה. תא חזי, מן אזובא. דבכל אתר
 דבעי קדשא ברוך הוא לדכאה לבר
 נש, באזובא מתדכי. מאי טעמא.
 משום דיתער חיליה דלעילא
 דאתפקדא עלוי, דהא ההוא חילא
 דאתפקדא עלוי כד אתער, מבער
 רוח מסאבא, ואתדכי בר נש. ועלך
 אמינא ברוך רחמנא דשזבך.

לנו אותו האיש: זהו כחו של אותו
 עשב שאני לקטתי לפניכם, ולכן
 לא דברתי עמכם ולא הרמתי ראשי
 בשעה שקרבתם אלי.

אמר לנו: אלו ידעו בני אדם חכמה,
 שכל מה שנטע הקדוש ברוך הוא
 בארץ וכח כל מה שנמצא בעולם,
 ידעו את כח רבונם בחכמתו הרבה.
 אבל לא הסתיר הקדוש ברוך הוא
 חכמה זו מבני אדם, אלא כדי שלא
 יסטו מדרכיו ולא יבטחו באותה
 חכמה וישפחו אותו.

כשבאתי ואמרתי את הדברים
 הללו לפני רבי שמעון, אמר, ודאי
 שחכם היה. ובא ראה, אין עשב
 ועשב שנולד בארץ שלא היתה בו
 חכמה רבה וכחו בשמים רב. בא
 וראה מן האזוב, שבכל מקום שרצה
 הקדוש ברוך הוא לטהר את האדם,
 הוא נטהר באזוב. מה הטעם? משום
 שיתעורר כחו שלמעלה שנפקד עליו,
 שהרי כשמתעורר אותו הפך שנפקד
 עליו, הוא מבער רוח הטמאה ונטהר
 האדם. ועלך אני אומר, ברוך הרחמן
 שהצילך!

בְּדַרְכֵי הַזֶּהָר

אָנוּ מִיַּחְלִים וּמְצַפִּים, שְׁקֵדוֹשׁ הַשֵּׁם הַגָּדוֹל הַיּוֹצֵא מִן הַקְּבוּץ הַזֶּה, יָבִיא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּמַהֲרָה, אֶת הַקְּבוּץ גְּלוּיֹת בְּבִיאת מְשִׁיחַ צְדָקֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

פּוֹתְחִים בְּכָבוֹד אַכְסֵנִיה, וּבְהַזְדַּמְנוֹת זֹו אָנִי רוֹצֵה לְהַפִּיר טוֹבָה, לְמִזְכָּה הַרְבִּים, רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה הַקְּדוּשָׁה נִהַר שְׁלוֹם תַּכְב"ץ, הַגָּאוֹן הַצְּדִיק הַמְּקַבֵּל הָרַב בְּנִיָּהוּ יִשְׁשׁוּר שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, הַפּוֹעֵל בְּכַחוֹת נַפְלָאִים לְפָרְסָם אֶת תּוֹרַת הַרְשָׁב"י הַקְּדוֹשׁ, בְּשַׁעוּרִים נַפְלָאִים אֲשֶׁר בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קוֹם, וּבַפֶּרֶט בְּהַדְפָּסַת סִפְרֵי הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ, וְאֶגְרוֹת, וְשָׂאָר סִפְרִים, בְּכָל מִיָּנִי אוֹפְנִים, וּבַפּוֹרְמַט פִּיס לְלִמּוּד בְּדַרְכִּים, לְבַלְתִּי יָדַח מִמֶּנּוּ נִדְחָה, וְלִיקֵר הַרְגָּעִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "לְרַגְעִים תִּבְחָנֵנוּ." עַל פּוֹעֵלִים וּמְסִירוֹת נַפְשָׁם, לְמַעַן יִשְׁמְעוּ וְיִלְמְדוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת לִמּוּד הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה בֵּית יְהוּדִי שְׂאִין בּוֹ לִמּוּד זֶהָר הַקְּדוֹשׁ, וְעַל יְדֵי זֶה מְקַרְבִּים לְבָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים, בְּאָרֶץ וּבְעוֹלָם כָּלוּ, וּמִמֶּנּוּ יִשְׁקוּ הַעֲדָרִים וְכָל הַצְּמָאִים מִמֶּנּוּ שׁוֹתִים, וּבְזֶה יִתְעוֹרְרוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְשׁוֹב לְאַבְיָנוּ שְׁבַשְׁמִים.

בּוֹאוּ, הַתְּחַבְּרוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

הַיּוֹם הוּא יוֹמָא דְהִילּוּלָא שֶׁל קְדוּשָׁה ה' הַמְּקַבֵּל הָאֱלוּקֵי רַבֵּי מְרִדְכֵי שְׂרַעְבֵי זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, וּמִן הָרְאוּי לְלִמּוּד מְדַרְכֵי אֲשֶׁר זָרָז אֶת כָּל הַיְהוּדִים לְלִמּוּד זֶהָר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל יוֹם.

רְבוּתֵינוּ הַפְּלִיגוּ בְּשִׁבְחָה וְעִרְכָּה שֶׁל תּוֹרַה הַנְּלַמְּדַת בְּשִׁבְתוֹת עַל פְּנֵי זֹו הַנְּלַמְּדַת בִּימּוֹת הַחַל, כְּלִשׁוֹן הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ (סוּף פְּרִשְׁת "שְׁלַח-לֵךְ") – זִכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דְּכָל אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיתָא, יוֹמָא דְשַׁבְּתָא מִשְׂאָר יוֹמִין".

ואמר רבנו מרדכי שרעבי זכותו יגן עלינו: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה ללמוד שנה שלמה בימות החול. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום השבת במשך שעה, שוה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל". ופסק הגאון הקדוש הכף החיים (קנ"ה סקי"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר, ושוגה בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא, פדכתיב: "ודגלו עלי אהבה", ופרשו חכמינו זכרונם לברכה, "ודלוגו" עלי אהבה, עד כאן לשונו.

וכבר דבר בקדשו, מהר"ש בוזגלו זכותו יגן עלינו, מאור עינינו, בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש שעה אחת עולה לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סקי"ב), וזה לשון ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארף גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה, מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

המשך הדרשה בחוברת הבאה

ספר מִזְכָּה הַרְבִּים פְּהִלְקָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שכר המזכה את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדרשים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזיז את
הרבים, או שנותן כסף להדפיס

כל מה שמתקן יותר נפשות זוכה בזכויות רבות יותר

יד. בספר הקדוש חובת הלבבות שער אהבת ה' פ"ו וזה לשונו: וכן מי שאינו מתקן אלא נפשו בלבד תהי' זכותו מעוטה ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות תכפל זכותו כפי זכויות כל מי שמתקן לאלוקים. כמו שאמרו חז"ל כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. ואמרו משה זכה וזיכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו שנאמר (דברים ל"ג) צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל. ואומר (משלי כ"ד) ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב. ואומר (מלאכי כ') תורת ה' בפי וכו'. ואומר (דניאל יב) ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. וע"כ צוה הבורא להוכיח את המקצרים כמו שכתוב "הוכח תוכיח את עמיתך" ואמרו ז"ל עד היכן היא תוכחה רב אמר עד קללה ושמואל אמר עד הכאה ונאמר מוכיח אדם אחרי חן ימצא ומהם שמחתו וגילתו בזכותיו מפני ששש בהם לא לגיאות ולתפארת עד כאן לשונו.

כל הזכויות שמזכים את הרבים נזקפין ונלווים למזכה הרבים

טו. ובזוהר הקדוש (בראשית דף ע"ט), ויקח אברם וגו' "ואת הנפש אשר עשו בחרין". א"ר אבא אי הכי כמה בני נשא הוו אי תימא דכלהו אזלו עמי', א"ר אלעזר אין וכו'. א"ל ר' אבא אי הוה כתיב והנפש וגו' הוה אמינא הכי, אלא ואת הנפש כתיב, את לאסגאה זכותא דכולהו נפשאן דהוו אזלי עמי' דכל מאן דמזכה לאחרא ההוא זכותא תליא בי' ולא אעדי מני' מנלן דכ' ואת הנפש וגו' זכותא דאינון נפשן הוה אזיל עמי' דאברהם. (ועיין תד"א רבא פרק כ"ה)

אלקנה זכה לבן כשמואל מפני שזיכה את הרבים

יז. בשמואל א', א', "ויהי איש אחד כו' ושמו אלקנה" גו', בפסוק ג' "ועלה האיש ההוא מעירו מימים ימימה להשתחות ולזבוח לה" וגומר.

אלקנה היה עולה לשילה ארבע פעמים בשנה, שלשה מן התורה ואחת שקבל עליו בנדבה, שנאמר "ועלה" כו' [ונא' בענין זה (שם כ"א) את זבח הימים ואת נדרו דמשמע חוץ מן שלש רגלים, ישועות יעקב] עלה אלקנה ואשתו ובניו ובני ביתו ואחיו ואחיותיו וכל קרוביו היו עולין עמו, ואמר להם למדו דרך עבודה מן הכנענים ומן העכו"ם שעשו דרך עבודה לעבודה זרה שלהם אף על פי שהם הבל וריק, קל וחומר שאתם צריכים לעשות דרך עבודה ולעלות לפני ארון ברית ה' שהוא א-ל חי וקיים בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמיא, אמר להם שיעלו כולם עמו וכשעולים עמו בדרך היו לנין ברחובה של עיר, והיו מתקבצין האנשים לבד, והנשים לבד, שכן האישי היה מדבר עם האישי, והאשה עם האשה, וגדול עם הקטן, והיתה המדינה מרגשת והיו שואלין להם להיכן תלכו ואומרים להם לבית האלקים שבשילה שמשם תצא תורה ומעשים טובים, ואתם למה לא תבאו עמנו ונלך ביחד, מיד עיניהם משגרות דמעות ואומרים להם נעלה עמכם, וכן אמר להם עוד הפעם עד שעלו עמו.

לשנה הבאה חמשה בתים, ולשנה האחרת עלו עמו עשרה בתים, ולשנה האחרת הרגישו כולם לעלות והיו עולין עמו כמו ששים בתים, ובדרך שהיה עולה שנה זו אינו עולה לשנה האחרת עד שהיו כל ישראל עולין והיה אלקנה מכריע את כל ישראל לכף זכות וחינך אותך במצות וזכו רבים על ידו.

הקדוש ברוך הוא שהוא בוחן לבות וכליות אמר ליה לאלקנה אתה הכרעת את ישראל לכף זכות, וחנכת אותם במצות, וזכו רבים על ידך, אני אוציא ממך בן שיכריע את כל ישראל לכף זכות ויחנך אותם במצות ויזכו רבים על ידו, הא למדת בשכר מעשה אלקנה - שמואל.

המשך הערות שבת בו תשוב מעמוד יד עליהם אוי. **טיסא** פירושו לפי הענין, דבר שנשרף באש, והוציאווהו מן האש מטרם שנשרף כולו, כמו אוד המוצל מאש. **צ"ג. תניא בשעתה וכו'.** למדנו, בשעה שיצאה נשמתו של האדם, כל קרוביו וחביריו שבעולם האמת הולכים עם נשמתו ומראים לה מקום העדן, ומקום העונש. ואם הוא צדיק, הוא רואה מקומו, ועולה ויושב ומתעדן בעדן העליון שבעולם ההוא.

המשך יבא

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמויות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש ותכנון אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

כ"ד לחודש שבט תש"ע לפ"ק, כבוד הרבנים של "מפעל הזהר העולמי" שליט"א. אשריכם שזכיתם לפרסם הזהר הקדוש ובפרט מכתבי הגאונים הצדיקים של העדה החרדית משנת תרפ"א.

אספר לכם מה שקרה בבית מדרשנו יום אחד לאחר תפלת שחרית, כדלהלן: יעקב: למה ממציאים דברים חדשים ללמד זהר הקדוש? הנה הקדוש מיעד רק לצדיקים!!!

שמעון: מי אומר לה שזה רק לצדיקים, הרי כל יהודי צריך ללמד זהר הקדוש כמו שתקו האריז"ל ב"חק לישראל", שכל יהודי פשוט ילמד כל יום זהר הקדוש? יעקב: אז למה אני לא רואה אף הרבנים מפרסמים, שכל אחד ילמד זהר הקדוש?

שמעון: כמה תשובות בדבר:

א. יש לה מכתבים מפל הגאונים הצדיקים מדור העבר של העדה החרדית, שכלם צועקים בקול רעש גדול, שמחייב כל אחד מישראל ללמד זהר הקדוש, ומבקשים לגמור אלף פעמים כדי להציל את כלל ישראל, ולקרב הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

ב. אם לא שמעת אינו זו ראיה שלא אמרו, לה ותראה מה שכתבו, חלקם מקבצים בספר "אור הזהר", וזה רק חסרון ידיעה.

ראיתי גם בעלון "אור הזהר" וב"גדולי ישראל והזהר", שישנם כבר לערך 900 שעורים בכל ארץ ישראל שלומדים זהר הקדוש, [ותתאר לה כמה יושבים בכל שיעור, וכמה לומדים בלי שיעור] ואתה אומר שהרבנים לא עושים כלום, מי אם כן הם המגידי שעורים? לא הרבנים הגדולים!...

למה לה הוכיח האזינו עוד אנשים, ומעז יצא מתוק, הקימו שיעור בזהר הקדוש בבית מדרשנו.

בברכת צלח רכב על דבר אמת:

נחום שלמה גרין

וְאַצְרָרָה לְמִכְתָּבֵי מִכְתָּב עֵתִיק שֶׁבָּא לְיָדֵי:

בְּרוּךְ הַשֵּׁם, עָרַב שֶׁבֶת קֶדֶשׁ תִּרְצוּ לִפְנֵי קָהֳלֵת יִשְׂרָאֵל קֹאשׁוּי יַע"א
שְׁלוֹם וְכָל טוֹב לְכַבּוֹד הַגָּאוֹן הַמְּבֹהָק צָדִיק כְּבוֹד שְׁמוֹ תִּפְאָרְתּוֹ מו"ה עֲקִיבָא
נ"י שְׂרֵייבֶעֶר הָאֲב"ד דְּקָהֳלֵת יִשְׂרָאֵל פְּרַעֲשֶׁבוּרְג יַע"א

יִקְבַּל בְּרַכַּת מִזֵּל טוֹב לְנִשְׁוֹאֵי בְּנוֹ הַיָּקָר, וְיִהְיֶה רְצוֹן שְׂיַעֲלֶה הַזְּוֹג יָפֵה בְּכָל עֲנֻנִים
וְדוֹר יִשְׂרָיִם בְּבָרָה וְלֹא יִיבֶשׁ הַמַּעַיָן עַד בִּיאת הַגּוֹאֵל בְּקֶרֶב ... קֹאךְ לְסַבָּא אֵינִי
יְכוֹל לַעֲשׂוֹת יוֹתֵר מִמָּה שְׂעִשִׁיתִי עַד הֵנָּה בְּיָמַימֵי בָּא הַהֲנָה אִישׁ אֶחָד מִבִּיסְטִירִיץ
וְהִיא צוֹעֵק מָרָה עַל רַבֵּי סְלָאוּאָקִי שֶׁהֵם רוֹאִים רַבּוּת נִכְשָׁלִים בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת
וְאִין עוֹשִׂים מְאוּמָה, וְאִם אִין לָהֶם כַּח לַפְעֵל אֲצֵל הַמְּמַשְׁלָה עַל כָּל פְּנִימֵי הִיא לָהֶם
לְעוֹרֵר וְלִשְׁלַח לְכָל רַב וְקָהֳלָה לְמַעַן יַצִּילוּ לַפְחוֹת אוֹתָן שְׂאִין רוֹצִים לְאָכַל טְרֵפוֹת,
וְאָמַר לִי שֶׁג' הַצּוֹיבָאק טְרַפָּה וְזֶה בְּמָה נִתְתִּי לְקִלְאָהֲז הַבְּשָׂר בְּלִי קְבֻלַּת פְּרָס,
וְאִינִי יְדוּעַ מְאִיזָה סְבָה פֶּסֶק וְלַעֲשׂוֹת צוֹיבָאק כְּשֵׁר. וְאִם הִיוּ מְעוֹרְרִים לְקָהֳלוֹת
שְׂיֵאֲסִפוּ חֲתִימוֹת מִיחִידִים וְהִיוּ שׁוֹלְחִים בְּזֵאת גַּם בְּלִי אֲמֻצָּעוֹת הַקְּאֻנְצְלִי הִיוּ
מִצְלִיחִים. וְהַנ"ל אָמַר לוֹ שֶׁהוּא יִשְׁתַּדֵּל שֶׁהַקְּגֻלִיעֵן מִמְדִּינּוֹת אוֹ אַחֲרוֹת יַעֲרִיכוּ
בְּקֶשָׁה בְּעֲנֻן זֶה לְרַעְגִירוֹנֵג שְׁלָנוּ וְהַלּוֹאֵי יַצִּלִיחַ.

וְהַנְּנִי דוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וְש"ת מוֹקִירוֹ: הַקְּטוֹן שְׂאוּל בְּרַאךְ מְנִיטְרָא יַע"א

בוֹאוּ וּמְלוּ חֵלֶק בְּהַפְצַת הַזְּוֹהַר הַקְּדוּשׁ
רוֹצִים אֲבוֹקִי אֵינִידִד? אֲבוֹנִיק אֲמַעַב אֲבוּ מְזוּבָה? אֲחַמְנַפָּה?
אֲמַח בִּיּוֹם בְּהַאֲבָתִי וְכַדוּמָה...

סֵט זוֹהַר הַיּוֹמִי 6 חֲלָקִים
בְּכִרְיָה קֶשָׁה

